

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat

de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret de morir dignament

270-00006/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament. D'acord amb l'article 176 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup

Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular Defensem la Terra han sol·licitat la tramitació en lectura única davant del ple d'aquesta iniciativa parlamentària.

La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada pels grups parlamentaris. Aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per cadascun dels grups parlamentaris. En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris proposants i, per tant, té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, molt bona tarda. En primer lloc, avui expresso el posicionament del Partit Socialista de Catalunya. En aquesta matèria, Units per Avançar emetrà un vot diferenciat.

Començo, doncs, donant la benvinguda a l'associació Dret a Morir Dignament, que avui ens acompanyen, entitat lluitadora que gràcies a ells estem al Parlament parlant d'aquesta iniciativa.

Avui iniciem la tramitació legislativa d'una proposició de llei de modificació d'alguns articles de lleis en referència a l'eutanàsia. Fem aquesta modificació en lectura única, perquè donarem trasllat posteriorment a l'òrgan competent a la Mesa del Congrés dels Diputats. Recordem com l'any 2021 es va aprovar al Congrés dels Diputats la Llei Orgànica 3/2021, del 24 de març, de regulació de l'eutanàsia, una llei molt esperada. La prestació d'ajuda a morir va passar a formar part de la cartera bàsica del Servei Nacional de la Salut. I qui pot sol·licitar-la? Persones que pateixen una malaltia greu i incurable o un sofriment greu crònic i impossibilitant, que afecti l'autonomia i que generi un patiment físic o psíquic constant i intolerable. Una llei que quan es va aprovar va passar a ser el setè país del món en regular aquest dret, juntament amb altres països com Canadà, Bèlgica o Països Baixos.

Han passat justament cinc anys des de la seva aprovació i s'ha posat al descobert algun element a perfeccionar com és evitar la dilatació en el temps d'una resolució ja presa davant el recurs d'un tercer. El cas més recent ha estat el de Noelia Castillo, una dona que va prendre la decisió autònomament d'acollir-se a aquest dret amb la informació rebuda per part de l'equip sanitari responsable i que, quan ja tenia una data, es va interposar un recurs que va aturar el procés pràcticament dos anys. Per què la decisió d'una persona que està en ple ús de les seves capacitats ha d'esperar més de sis-cents dies a les expenses d'interessos de tercers? No surt en la definició per acollir-se a aquesta llei que la persona està patint? Què fa una persona a voler allargar el patiment d'una altra?

Aquesta llei no diu a qui s'ha d'aplicar l'eutanàsia. Aquesta llei diu una cosa molt diferent, i és que la persona la que..., és la persona la que escull lliurement per ella mateixa segons les seves circumstàncies, si vol acollir-se o no, segons la seva percepció subjectiva de dignitat. Ningú ho pot fer per ella. Ajornar aquesta decisió és oblidar que darrere hi ha persones que han expressat la seva meditada voluntat i, per això, presentem aquesta modificació.

El nou procés especial que es proposa a aquests recursos contra les resolucions de les comissions de Garantia i Avaluació, que són òrgans que treballa de forma amb molt rigor, preveu la seva tramitació en una única instància i sense cap recurs, llevat el d'empara davant el Tribunal Constitucional. Així mateix, per evitar el perllongar de forma innecessària la situació es fixen uns terminis improrrogables i especialment abreujats, terminis que no superen en el seu conjunt els trenta dies. Amb aquesta proposta s'abreugen terminis, com en altres casos, com són en períodes electorals o el de dret a la manifestació i aquesta és la realitat del que avui fem, aprofundint en el respecte de les decisions individuals.

Es va intentar qüestionar el dret amb la ingerència Donald Trump, com si fos referent d'alguna cosa digna, i el molt honorable president Salvador Illa va sortir a la defensa de la impecable tasca dels professionals sanitaris que hi van participar i que tenim en el nostre país. Eutanàsia significa etimològicament «bona mort», tinguem-ho present.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Estic refredat. Disculpeu. Gràcies, president. Bé, deixi'm primer de tot agrair la feina de la diputada Urroz i de l'Oriol Pradillo, perquè aquesta proposta de proposició de llei, des de Junts, l'hem treballat a sis mans, però és una proposta que, com s'ha dit, és de dret a morir dignament que, com s'ha explicat, nosaltres ens la fem nostra des de Junts i els acompanyem en la seva tasca i avui els hi dono també la benvinguda en aquest hemicicle.

Avui portem a debat una proposta que no és només jurídica. És una proposta sobre dignitat, sobre llibertat i sobre el respecte a les decisions més íntimes de les persones. Perquè avui no parlem només d'una proposició o d'una proposta de llei. Parlem de persones, parlem de patiment i parlem de dignitat. I com que avui escoltarem grups segurament dient que defensen la vida, quan en realitat el que defensen és l'odi i que segurament parlaran de l'eutanàsia amb simplificacions i parlaran d'aquest dret amb superficialitat, em permetran explicar la realitat perquè es coneixent la realitat que s'entén perfectament per què aquesta modificació és necessària.

Mirin, l'eutanàsia és un dels procediments més garantistes del nostre ordenament jurídic i del nostre sistema sanitari. Per accedir a la prestació d'ajuda a morir, la persona ha de complir uns requisits molt estrictes: patir una malaltia greu i incurable o una situació de patiment greu, crònic i incapacitant, amb un sofriment que la pròpia persona considera intolerable i, sobretot, tenir plena capacitat de decidir. I no n'hi ha prou amb una sola sol·licitud, no.

El procés comença quan aquesta persona realitza una primera petició formal per escrit davant del metge responsable que queda registrada a la història clínica. Al cap de quinze dies ha de fer una segona sol·licitud. I això no és casual. Això serveix per acreditar que la decisió és meditada, reflexionada i sostinguda en el temps. A partir d'aquí, el metge responsable avalua la situació clínica i informa de totes les alternatives possibles i acompanya el pacient en el seu procés. Però no és l'únic,

perquè intervé un segon metge o metgessa consultora independent que fa una segona valoració. Només si les dues valoracions coincideixen que es compleixen els requisits, el procediment pot continuar. Però si encara hi ha més garanties, perquè, abans de dur-se a terme, la persona ha de signar un document final de consentiment, confirmant que la decisió és conscient i voluntària.

I, finalment, hi ha un control extern, la Comissió de Garantia i Avaluació de Catalunya, un òrgan independent multidisciplinari amb professionals de la medicina, del dret, de la infermeria, de la psicologia i de l'àmbit social, que supervisa que tot el procediment, tot, s'ha fet bé, abans i després. Una comissió que verifica que ho tenen bé, resol les reclamacions i garanteix que el dret s'exigeix, es fa amb totes les garanties. En resum, dues sol·licituds, dues valoracions mèdiques, un control extern, en un procediment que no hauria de durar més de quaranta-cinc dies. Un procés rigorós, garantista i pensat per protegir les persones, perquè qui arriba aquí no ho fa a la lleugera. Hi arriba després de patir molt. Hi arriba perquè no veu una altra sortida. Hi arriba exercint una decisió profundament personal i conscient.

I és aquí on apareix el problema que volem resoldre. Perquè malgrat totes aquestes garanties, en els darrers temps hem vist com aquest dret pot quedar bloquejat per la via judicial. La normativa actual permet recórrer les resolucions de les comissions de garanties i això és correcte. El control judicial és necessari en un estat de dret. El problema no és aquest. El problema és que aquests procediments judicials, que haurien de ser ràpids i preferents, s'estan allargant mesos, gairebé anys, gairebé dos anys i durant tot aquest temps el patiment greu, sovint irreversible, continua. Això suposa allargar un patiment físic i psicològic i obligar a viure en unes condicions que la mateixa persona ens ha dit que no pot aguantar. En definitiva, buida de contingut el dret.

I això és el que abordem avui. I ho abordem des d'una perspectiva molt clara: garantir que el control judicial existeixi, però que no sigui un obstacle, que aquests recursos es tramitin davant el Tribunal Superior de Justícia, una única instància i sense dilacions innecessàries, amb terminis concrets, vint dies, màxim trenta. Que la justícia actuï si és necessari, només faltaria, però amb vint dies sense allargar innecessàriament el procés, sense allargar injustament el patiment.

En resum, adaptar el procediment judicial a la realitat que regula, que són persones en una situació de màxima vulnerabilitat, amb un patiment intens i amb un temps limitat. Aquesta llei no amplia drets. No canvia requisits, no facilita res que no estigui ja regulat. El que fa és una cosa molt més bàsica: és garantir que un dret reconegut es pugui exercir de manera efectiva. Perquè quan el temps és patiment, el temps no és neutre.

Com deia Saramago, la mort no és el contrari de la vida, és part de la vida. I el que avui decidim no és sobre la mort. És sobre com respectem la vida fins al final, sense dilacions, sense patiment innecessari i amb tota la dignitat que les persones mereixen. Acabo, president, manllevant les paraules d'Esther Sellés, de la Fundació Catalana d'ELA, amb qui darrerament hem reflexionat molt sobre la vida i sobre el patiment. I l'Esther em deia: «L'eutanàsia no és per a tothom, però qui la demana és perquè la necessita, perquè la vida és preciosa, però a vegades el dolor i el patiment fa que no valgui la pena viure i qui ho decideix ho ha de fer de manera individual i se'ls ha de respectar».

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

fitxer 21

Juli Fernández Olivares

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller i representants de l'entitat Dret a Morir Dignament, avui fem un exercici legislatiu que el que persegueix és que les persones que estan en una situació de patiment i que han decidit lliurement i individualment, doncs, acabar aquest patiment acabant amb la seva vida ho puguin fer de la millor manera possible. Aquest dret reconegut a l'Estat espanyol des de l'any 2021, a Catalunya, en aquest Parlament, l'havíem posat sobre la taula amb unes majories àmplies, per exemple, el mes de juliol del 2017, on també

aprovàvem una proposta com aquesta a la Mesa del Congreso dels Diputats per tal que l'eutanàsia es despenalitzés.

Va ser aprovada amb una amplíssima majoria i sis mesos després, al maig del 2018, per primera vegada el Congreso dels Diputats feia per majoria que es comencés a caminar en la despenalització de l'eutanàsia i després amb l'aprovació d'una llei de com exercir-la.

Esperem que aquesta proposta que l'entitat de Dret a Morir Dignament ens ha posat sobre la taula, i que hem pogut compartir de manera molt àmplia, segueixi aquest camí i ens permeti que puguem millorar l'instrument legislatiu que reconeix aquest dret i que faci que puguem limitar i garantir a les persones que, després d'haver passat per un procediment totalment garantista, amb dos informes mèdics diferents, i que han passat per una comissió d'avaluació externa independent, doncs, no hagin de patir més del que ells i elles han decidit. I per això aquesta proposta el que persegueix és, doncs, acotar en el temps tota aquesta part de terminis que poden tenir els recursos en el contenciós administratiu, limitant-los a vint dies.

Per tant, en una situació de desesperació i urgència, és important que tots els estaments que hi participen actuïn, doncs, de manera urgent i extremadament diligent. Això és el que busca aquesta proposta que posem a sobre la taula. Que a nosaltres ens agradaria que el Parlament de Catalunya pogués fer i no hagués d'instar, però que és l'instrument que tenim per fer possible que això passi.

Com els deia, aquesta proposta que s'aprovarà en aquest Parlament després haurà de tenir una majoria al Congrés dels Diputats perquè es pugui tramitar. I els diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya treballen i seguirem treballant per poder construir també allà una majoria àmplia i similar a la que avui tindrem aquí, per tal de que aquesta proposta que posem sobre la taula acabi sent una realitat i acabi garantint el dret a morir dignament de les persones que així individualment ho han escollit i que han arribat a la fi de la seva vida.

Per tant, comptin amb nosaltres, comptin amb Esquerra Republicana de Catalunya per garantir el dret que hem conquerit fa tan sols cinc anys, per perfeccionar-lo i per ser part de la solució per a totes les persones que es troben en aquesta complexa i difícil situació.

Moltíssimes gràcies a tots i a totes.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... La regulació del dret a morir dignament va ser un pas de gegant per al reconeixement de l'autonomia personal i la lliure determinació de la dignitat. Però l'experiència ens ha ensenyat que el reconeixement legal d'un dret no és suficient si el sistema processal permet que aquest dret sigui buidat de contingut per la via dels fets.

La dignitat no pot esperar. Som aquí precisament per això, perquè hem detectat una anomalia democràtica: la possibilitat de que la voluntat autònoma d'una persona sigui segrestada als despatxos judicials. Avui defensem la necessitat d'una reforma que doni resposta humana a situacions dramàtiques, sense dilacions indegudes, sense prorrogar forçadament un patiment inhumà per a persones que ja han obtingut l'aval mèdic i de la Comissió de Garantia i Avaluació. I aquest és el nucli del problema: la tortura de la dilació. Aturar judicialment un procés d'eutanàsia no és un acte neutral.

Com ens recorden les entitats de defensa del dret a morir dignament –avui ens acompanyen i els vull agrair la seva tasca incansable–, doncs bé, com ens recorden les entitats i el propi text de l'exposició de motius de la proposta, imposar aquesta prolongació de la vida contra la voluntat de la persona equival a un tracte inhumà, prohibit per l'article 15 de la Constitució. No podem permetre que la tutela judicial efectiva s'utilitzi per atemptar contra la integritat moral de les persones més vulnerables. La proposta evita que ideologies alienes s'imposin al patiment d'una persona, blinden el dret a morir dignament contra els recursos abusius.

Hi ha solucions tècniques que encaixen als supòsits de la lectura única: la reforma que avui proposem modifica la llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, també la disposició addicional cinquena de la llei de regulació de l'eutanàsia, per introduir una excepció al procediment que garanteixi la màxima celeritat sobre aquests pilars:

competència del Tribunal Superior de Justícia per garantir una resolució d'alt nivell en instància única; terminis improrrogables i especialment abreujats per garantir el control jurisdiccional, però sense dilacions innecessàries; simplificació processal a través d'una excepció processal per a un procediment en única instància, és a dir, sense cap recurs ordinari, només quedant oberta la via del recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional, i mesures cautelars sota control.

Si bé el tribunal podrà adoptar mesures cautelars suspensives, la llei s'orienta a fer que aquestes siguin l'excepció i s'ajustin al caràcter urgent de la situació. No estem eliminant, doncs, el control judicial; el que fem és posar ordre i sentit comú.

Es tracta d'una prestació sanitària d'atenció al final de la vida. Si ja ha passat el control del metge responsable, del consultor i d'una comissió administrativa independent, quina legitimitat té ningú per imposar un bloqueig de caràcter cautelar? I ho fem per coherència i per responsabilitat política.

Aquesta no és una iniciativa d'un sol grup; és una proposta compartida per la majoria d'aquesta cambra i impulsada, com deia anteriorment, de la mà de les entitats pel dret a morir dignament.

És una resposta política a una esquadra legal que ha estat utilitzada per familiars o entitats externes per bloquejar decisions personals i íntimes. Això no és justícia; això és crueltat judicial.

Hem de ser clars: qui demana l'ajut per morir i té l'informe favorable de la comissió de garantia ja ha superat tots els filtres que asseguren que la seva decisió és conscient, informada i lliure. El sistema judicial ha de ser un garant de drets i no un obstacle per al seu exercici.

Alguns diran que estem eliminant garanties; els responem amb contundència: la llei de l'eutanàsia és una de les lleis amb més controls garantistes del nostre ordenament. Té més filtres que qualsevol altra decisió clínica. El que no podem permetre és que aquests controls es converteixin en una mena de gimcana infinita on guanya qui té més forces, qui té més temps i més recursos per pagar advocats i per presentar recursos. La mort digna no pot dependre de la capacitat de resistència judicial d'una persona que ja està al límit de les seves forces.

En conclusió, votant aquesta proposta de reforma estem dient mai més a situacions inhumanes com les que ja s'estan produint. Estem dient que la pau i la dignitat en el final de la vida són drets que cap recurs judicial abusiu pot segrestar.

Diputades, votant a favor d'aquesta proposta estem dient que la llibertat individual no acaba al llit d'un hospital; estem dient que Catalunya no accepta més agonies forçades per interessos ideològics ultraconservadors que neguen els drets que hem conquerit democràticament. Demanem el suport a aquesta proposició per portar-la al Congrés i blindar que la llibertat d'escollir el propi final sigui efectiva i real.

Honorem la Noèlia i tantes altres persones protegint el seu dret a marxar en pau, sense jutges que arribin tard i sense tercers que s'apropriïn d'una vida que no els pertany. Per la llibertat, per la dignitat i per una vida fins a l'últim moment digna, els demanem el vot afirmatiu.

Gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina per tal de presentar la iniciativa.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputats, diputades... També salutacions als representants de les entitats pel dret a morir dignament que ens acompanyen: gràcies per ser aquí.

Hi ha una pregunta que avui s'està posant al centre d'aquest debat i és: qui decideix sobre la pròpia vida? Crec que durant massa temps aquesta decisió ha estat en mans de la religió, en mans de l'Estat, en mans de la família. Però és evident que avancem com a societat per limitar aquest poder i situar la idea de que la persona és subjecte de drets, també els drets sobre el propi cos, també sobre la pròpia vida. I això inclou inevitablement també el final de la vida.

Defensem l'autodeterminació individual sobre el propi cos i la pròpia vida, sobre la pròpia mort també. Defensem la sobirania personal, que permet la capacitat real de decidir la llibertat de poder fer-ho.

La vida és molt valuosa, evidentment, però no a qualsevol preu. La dignitat no pot reduir-se a una mera supervivència. La dignitat ha d'estar sempre per sobre de viure a qualsevol cost. La llei de l'eutanàsia del 2021 reconeix aquest dret a morir dignament, amb garanties, amb controls i amb acompanyament. Però un dret que no es pot exercir no és un dret, sinó que és una declaració. I hem hagut de veure alguns casos on aquest dret ha quedat suspès de forma reiterada durant períodes que s'han fet eterns. I mentre això passa, hi ha persones que han pres una decisió molt dura per acabar amb el seu patiment, però continuen patint: patiment físic, patiment emocional i sovint una degradació progressiva de la seva situació.

En aquest cas, el temps també és un element polític. El temps no és neutre, perquè el temps també significa patiment en aquest cas; allargar el procés de presa de decisions és allargar el patiment. I allargar la vida contra la voluntat de la persona no és protegir-la; és en molts casos una forma de violència institucional, perquè el sistema, amb les seves pròpies dinàmiques, acaba imposant una vida que la persona ja no vol viure.

I permeteu-me també apuntar una paradoxa: vivim en un sistema que massa sovint precaritzava la vida, que no garanteix condicions materials dignes, que genera desigualtats, que limita els drets en el dia a dia, però que, en canvi, es torna extraordinàriament rigorós a l'hora de controlar la mort. Aquesta contradicció, que també és profundament política, ens ajuda a entendre que aquesta proposició de llei té tot el sentit del món. No modifica el dret, no reobre el debat de fons; el que fa és una cosa molt concreta: garantir que aquest dret es pugui exercir, establir un procediment judicial àgil, preferent que resolgui en dies el que avui pot durar mesos o anys.

Des de la CUP hi donem suport perquè forma part d'un principi molt clar: el dret a decidir sobre el propi cos i sobre la pròpia vida. Perquè entenem que aquest dret no pot quedar sotmès a tuteles que siguin excessives. Perquè protegir no pot substituir la voluntat i perquè quan el sistema judicial acaba impedit l'exercici d'un dret, encara que sigui amb voluntat de garantia, el que està fent és buidar-lo de contingut. Per això diem que aquesta, sí, és una reforma tècnica, però sobretot és una qüestió de drets, de dignitat i de justícia. I per nosaltres també és una qüestió de coherència,

perquè no podem parlar de vida digna sense parlar d'una mort digna, ni podem defensar drets en la vida i negar-los en el moment final. Perquè en el fons no es tracta només de decidir morir, sinó que es tracta de decidir com viure fins al final. I això inclou decidir, poder decidir quan arriba aquest final, en quines condicions i en quin grau de dignitat. Ni la dignitat pot quedar suspesa cautelarment ni viure pot ser una obligació imposada.

I per això la CUP recolzem aquesta proposta de reforma.

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

fitxer 22

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. *Consellers*, señoras y señores diputados, hoy debatimos no solamente si la proposición de ley que pretende modificar la ley de regulación de la eutanasia, que presenta la izquierda junto, cómo no, con Junts, debe tramitarse en lectura única. No solo es eso, no solo hablamos de una iniciativa más de las muchas que se presentan en este Parlamento. El debate que hoy se plantea va más allá de las formas. Ustedes presentan la modificación de una ley que afecta a derechos fundamentales –el derecho a la vida, a la integridad física y moral–, y pretenden ventilárselo con un procedimiento abreviado y en dos plenos, y adiós muy buenas. La verdad es que no deberían sorprendernos sus actuaciones, las mismas con las que aprobaron la ley de la eutanasia en el Congreso de los Diputados, con nocturnidad y alevosía, utilizando una proposición de ley en lugar de un proyecto de ley para evitar dictámenes esenciales como es el del Consejo de Estado o como el del Consejo Español de Bioética, sin comparencias de los expertos, sin comparencias de los colegios profesionales y en plena pandemia de covid, con lo que suponía de complicaciones y restricciones.

Señorías, todos ustedes tienen grupos parlamentarios en el Congreso de los Diputados; bueno, la CUP no, pero todos los demás, sí. ¿Por qué no lo presentan sus grupos parlamentarios allí? ¿Por qué no lo hacen? No, claro, no lo harán porque a ustedes lo que les gusta es involucrarse en la bandera del falso progresismo y presumir de pioneros. Y yo la verdad es que les quiero preguntar para qué presumen de pioneros y de progresistas, ¿para ser líderes en el número de eutanasias en España, los primeros? Pero, además, ¿para que seamos la comunidad autónoma con más personas que mueren esperando la ayuda a la dependencia? Óiganme, lamentablemente, somos líderes en esto, en las dos cosas.

Y, más allá de las formas, que son importantes, también está el fondo de la cuestión, que todavía es más importante. Ustedes nos presenten una propuesta dicen ustedes que para acortar plazos en los recursos, y una cosa es reducir plazos y la otra es reducir garantías. Si se acortan plazos se reducen garantías a los enfermos, a las familias y a las personas que están legitimadas para presentar recurso y, además, se incrementa la presión en los jueces. Ustedes tienen muchísima prisa en presentar esta propuesta de reducción de plazos y garantías, cuando lo que deberían hacer es correr para invertir en ayudas y recursos, para agilizar trámites cuyo objetivo sea dignificar la vida de las personas vulnerables y enfermas; recursos para la protección y el apoyo y el cuidado de las personas, para que nadie se vea empujado a decidir morir porque no dispone de ayuda y de medios para poder vivir. *(Aplaudiments.)*

Miren, qué triste y qué paradójico a la vez, cuando alguien quiere morir, que todo sean ayudas, pero, si quiere vivir, pónganse ustedes a la cola. Se preocupan, y mucho, de acortar plazos de la ley que regula la eutanasia, pero no de cumplir los plazos de la ELA, para las ayudas a los enfermos de ELA, para las ayudas a la dependencia, a la discapacidad o para las valoraciones que tramitan esas ayudas. Para eso siempre hay excusas. Ya les avanzo, señorías, que vamos a votar en contra de esta lectura única, y además presentaremos una enmienda a la totalidad a este despropósito.

Hablar de eutanasia si no están resueltos los cuidados paliativos, si no están resueltas de manera equitativa y con recursos avanzados las ayudas para los cuidados de personas con alta dependencia y discapacidad severa, lo que acaba

generando es un sentimiento de culpa en esa persona por vivir, un sentimiento de culpa por molestar, porque esa misma persona se considera una carga para la familia y para el sistema. Y no solo hay que hablar de cuidados paliativos, que también; hay que hablar de cuidados integrales, para que las personas que lo necesitan, que necesitan de un acompañamiento, lleven una vida digna.

Y, miren, voy acabando, señor presidente, señorías, como ya han hecho otros portavoces, con un breve apunte. No nos extenderemos en el tema, pero sí que queremos decir, porque no lo podemos obviar, lo que ha ocurrido estos días con el caso Noelia, una joven extutelada por la Generalitat que pidió la eutanasia. Yo les quiero preguntar, porque ustedes, asimismo, no lo han hecho: ¿en qué ha fallado la Administración pública? ¿En qué han fallado los servicios de salud mental? O, ¿por qué no se han reforzado las condiciones que hacían posible su vida o las ayudas que se deberían haber puesto en marcha para evitar evitar que una persona tan joven –veinticinco años, señorías– decidiera que quería morir? Ustedes aplican el acción-reacción, y lo único que se les ocurre es la reducción de plazos y de garantías en el proceso; ni la más mínima reflexión o revisión sobre dónde pudo fallar la cadena de protección. Y, por supuesto, ni la más mínima declaración, como ayer vimos en nuestra interpelación, la interpelación que hicimos ayer.

Y acabo ya, señor presidente, porque creo que es importante decirlo. La obligación de los responsables políticos es proteger la vida frente a la muerte; frente a la cultura de la muerte, la cultura de la vida siempre y sin matices.

Gracias, señor presidente.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Noelia Castillo era una joven de veinticinco años que fue ejecutada por el Estado el día 26 de marzo. Esta joven tenía un sesenta y siete por ciento de discapacidad debido a que tenía un trastorno límite de la personalidad y una depresión mayor, que la llevaron a una importante inestabilidad emocional,

consumo de estupefacientes e intentos suicidas. Con veintiún años casi lo consigue, lanzándose desde un quinto piso tras una violación múltiple. Como consecuencia de este intento de suicidio, sufría una lesión medular, que, aunque le permitía andar, le condicionaba día a día su vida y le ocasionaba bastantes dolores. Un completo drama. Noelia, finalmente, pidió el suicidio asistido. Pidió lo que piden los enfermos con depresión mayor y los enfermos con trastorno límite de la personalidad, porque son justo las ideas suicidas parte de la clínica que manifiesta su enfermedad psiquiátrica, de la misma manera que pide alcohol un alcohólico o droga un drogadicto.

Fue entonces cuando la Comisión de Garantías y Evaluación de Cataluña emitió un informe firmado por sus diecinueve miembros en el que aseguraba a todos y cada uno de los jueces implicados en este proceso que una joven con un sesenta y siete por ciento de discapacidad por una enfermedad psiquiátrica, con ideas suicidas recurrentes como parte de esta enfermedad, estaba capacitada para decidir sobre su propia muerte y, por tanto, que estos jueces podían aplicar la ley de eutanasia a Noelia. O, lo que es lo mismo, lo que han hecho estos diecinueve miembros de la Comisión de Garantías y Evaluación de Cataluña es darle una botella de whisky a un alcohólico o una papelina de cocaína a un drogadicto. Y es que los miembros de esta comisión han sido escrupulosamente seleccionados por la Generalitat de Catalunya con un sesgo ideológico muy claro, tan claro que es imposible que garanticen absolutamente nada, porque carecen de la neutralidad necesaria para tomar cualquier decisión ética.

¿Pueden decirme cada cuánto veía al psiquiatra Noelia? ¿Qué tratamiento recibió? ¿Cuáles fueron efectivos y cuáles no? ¿Si tenía controlados los síntomas secundarios, el trastorno límite de la personalidad? ¿Si recibió terapia electroconvulsiva como el tratamiento de elección para una depresión mayor refractaria, tratamiento farmacológico? ¿A qué clínica del dolor fue Noelia? ¿Qué tratamiento farmacológico antiálgico recibió? ¿Infiltraciones, electroterapia, estimulación nerviosa transcutánea? ¿Cada cuánto la veía el anestesiólogo para reevaluaciones y cambios de tratamiento? ¿Puede asegurar la Comisión de Garantías y Evaluación de Cataluña que una joven con un sesenta y siete por ciento de discapacidad, que vivía en un centro, recibió y siguió el tratamiento que requería

para paliar el sufrimiento? No, no pueden, ni ellos ni ninguno de ustedes. (*Aplaudiments.*) Ni pueden asegurar esto ni pueden decir que Noelia gozaba de la capacidad para decidir sobre su muerte.

Miren, los humanos no queremos morir; los humanos lo que queremos es dejar de sufrir. Y para evitar el sufrimiento hay avances médicos inimaginables, hay un abanico terapéutico amplísimo al que Noelia no tuvo acceso. Hay tratamientos curativos, mitigadores o paliativos que ustedes pretenden que no sean explorados por la modificación de esta ley, y la consecuencia es que eliminan de un plumazo cualquier garantía para así acabar con la vida en nombre de una tal muerte digna, como si al cambiar el nombre fuesen a dejar de ser ejecuciones políticas al servicio de su agenda ideológica globalista, como lo son los abortos o como lo son el resto de los casos como el de Noelia. O como si evitar llamarlo suicidio asistido por profesionales fuese a eximirlos a todos ustedes de la responsabilidad de acabar con una vida humana. La pregunta que deben hacerse, en conciencia, es si se realizaron todas las intervenciones médicas y sociales para dar cumplimiento a esta nefasta ley con Noelia, y todos saben que la respuesta es que no. La pregunta que deben hacerse también es si van a volver a negarse tratamientos paliativos a enfermos porque encaja mejor en su menú ideológico pisar la esperanza de las personas que mitigar el sufrimiento. Y la pregunta que no pueden dejar de hacerse como políticos es cuántos más van a permitir que mueran como Noelia, sin oportunidades y sin ninguna ayuda.

Muchas gracias.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Des d'Aliança Catalana defensem sense complexos ni eufemismes el dret de tota persona adulta, conscient i lliure que pateix un dolor insuportable, crònic o irreversible a dir prou i a optar voluntàriament per la mort digna, indolora i assistida. De la mateixa manera que escollim com vivim, hem de poder decidir també els tempos i circumstàncies de la nostra mort. En una democràcia occidental, la

sobirania individual ha d'avantposar-se a dogmes religiosos o morals. No podem ser obligats per llei a prorrogar patiments o quadres clínics deshumanitzadors. Qui lliurement decideixi resistir l'agonia fins al final que ho faci, i qui vulgui esquivar-la i fer dreuera, també. Se'n diu llibertat individual, i l'Estat ha de blindar aquesta llibertat i protegir-la, amb garanties mèdiques, psicològiques i jurídiques que evitin vulnerabilitats, evidentment, sense presses que precipitin res, però també sense obstacles burocràtics innecessaris que endarrereixin la darrera voluntat.

Defensem la vida, oh, i tant!, i, per extensió, la dignitat humana. I és d'aquesta dignitat d'on emana el dret de no allargar artificialment i forçosament situacions de patiment extrem o de pèrdua irreversible d'autonomia i de qualitat de vida. Aliança Catalana defensa els drets individuals i les llibertats concretes dels catalans. Per això donem suport a una regulació garantista i sota control mèdic que permeti morir amb dignitat a qui ho sol·liciti de forma lliure i voluntària. Respectem totes les opinions i entenem el dolor dels familiars que es neguen a perdre un ésser estimat, però les lleis han de garantir drets i llibertats. I, encara que alguns d'aquests drets o llibertats nosaltres no tinguem intenció d'exercir-los, hem de permetre i defensar que d'altres els exerceixin lliurement si ho consideren oportú i necessari. I, sí, és fàcil dir-ho des de fora i deu ser extremadament complicat i greu permetre-ho quan t'hi trobes. Alguns recursos s'han dilatat més d'un any amb mesures cautelars de suspensió, generant patiment afegit i prolongat a persones que ja han manifestat activament i voluntàriament la seva disposició a rebre l'eutanàsia. El control judicial no es pot convertir en una pròrroga automàtica de la vida contra la voluntat expressa i manifesta de la persona afectada. Compartim clarament aquest relat.

Però la proposta que avui votem modifica una llei estatal, i aquest Parlament autonòmic i autonomista no té competència legislativa en matèria processal civil ni contenciosa. Llavors, què és això? Una votació per instar el congrés dels espanyols a canviar el marc processal? Catalunya hauria de poder legislar en matèria de salut i de drets de les persones sense haver de recórrer a institucions forasteres. És indecent que no puguem protegir i blindar els drets dels nostres propis ciutadans. Per altra banda, qualsevol ajust processal d'aquesta magnitud ha de preservar l'equilibri entre l'autonomia de la voluntat i la tutela judicial efectiva. La dignitat de la persona no es mesura només per la llibertat d'elecció en el tram final de la vida, sinó

també per la seguretat i certesa que l'Estat no precipitarà ni endarrerirà aquesta decisió. Vostès avui cerquen evitar el retard; nosaltres només

Fitxer 23

demanem que evitar el retard no suposi, a efectes pràctics, obrir la porta a una reducció de les garanties del malalt. Som davant una decisió transcendent, davant d'una acció irrevocable. No calen entrebancs, però sí tutela judicial i garanties mèdiques.

Votarem favorablement a aquesta proposta de proposició de llei amb el convenciment que estem defensant la vida i, sobretot, la dignitat humana.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposta per presentar a la Mesa al Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació d'algunes disposicions normatives processals amb relació al dret a morir dignament. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant el Ple.

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com d'esmenes a l'articulat que finirà divendres 17 d'abril a les dotze del migdia.

**Proposició de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya
(debat de totalitat)**

202-00044/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. Té la paraula –silenci, si us plau–..., té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellers, conselleres... Diputades i diputats, presentem avui aquesta proposta que regula la comunicació, que té la vocació de regular la comunicació, audiovisual al nostre país; la de tots els mitjans de comunicació, no només els públics, també el sector privat.

Aquesta és la vocació de la legislació europea en aquest àmbit. I aquesta és la vocació també d'aquesta llei i hauria de ser també la vocació d'aquest Parlament. Regular tot allò, aquest dret, el dret a la informació, no només en el sentit del que s'emet, sinó també del qui rep, del dret dels consumidors dels productes que neixen dels mitjans de comunicació.

Tenim una regulació que està extraordinàriament desfasada. És una regulació de l'any 2005. Per entendre'ns, l'any 2005 no hi havia el WhatsApp; no hi havia plataformes, i no hi havia, en fi..., la majoria de la forma en què els ciutadans i ciutadanes s'informen avui no existia. La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió deia que els menors de cinquanta anys majoritàriament s'informaven a través de les xarxes socials, i no existien en aquell moment com a producte. Per tant, és evident que està molt desfasada.

Ho està des d'aquest punt de vista; ho està també des del punt de vista de l'entorn legislatiu, no només l'europeu, en el que hi ha hagut la directiva del 18 o l'EMFA de l'any 24, o l'altra regulació de la Unió Europea de l'any 22, sinó també des de la

pròpia legislació sectorial del nostre país. Per exemple, els vinculats a la igualtat de tracte i no discriminació o els delictes d'odi i tantes qüestions d'aquesta naturalesa.

I també hi ha nous entorns, nous formats, com els deia, però també nous models empresarials. I, per tant, des de totes aquestes mirades, des de tots aquests punts de vista, és evident que hi ha d'haver una nova regulació.

Les eleccions..., perquè el govern anterior..., i en aquest sentit, vull agrair la feina que es va fer des del govern anterior per tirar endavant aquesta legislació, i també des del grup parlamentari, la diputada Raquel Sans i altres companys del grup parlamentari, van treballar el que és aquesta proposta. És una proposta que haurà d'estar sotmesa a modificacions, perquè, com els deia, tenia aquesta vocació d'adaptar-se a una llei del 18, però que posteriorment ha tingut noves modificacions. I també el panorama i l'entorn han canviat.

Però són uns..., era necessari presentar i tirar endavant aquesta legislació. I per economia processal vam considerar que era bo presentar-la i tirar-la endavant i fer les modificacions respecte d'ella a partir del debat parlamentari. Fonamentalment perquè si hagués estat el Govern qui l'hagués hagut de presentar, probablement les dinàmiques de la nostra Administració són lentes i l'hauríem acabat tenint, aquesta proposta, l'any 2027. I seria bo que en aquesta legislatura es pugui aprovar. I, per tant, aquesta vocació també d'economia processal té a veure amb la presentació d'aquesta modificació d'aquesta regulació.

És una llei que ha d'estar formada per diversos principis; el primer, el del dret a la informació. També el de combatre la desinformació. Mirin, en aquesta mateixa enquesta a què els feia referència, el vuitanta per cent dels ciutadans consideren que a través de les xarxes socials se'ls hi diuen falsedats, i també a través dels mitjans de comunicació convencionals també estimen, més d'una tercera part, que reben falsedats. Però hi ha la convicció de que existeix desinformació i, per tant, això s'ha de regular.

S'ha de garantir també la traçabilitat de qui emet la informació, és a dir, la responsabilitat editorial. Quan algú diu alguna cosa és absolutament sempre legítim, sempre que no vulneri els drets d'un tercer. Però hem de saber qui hi ha darrere de

qui emet les seves opinions legítimes. Però a quins interessos respon? També, segur que legítims.

La garantia dels drets lingüístics i, per tant, la preservació de la nostra llengua, també de l'aranès. Perquè també és un deure no només d'aquest Parlament, sinó del nostre país i de les nostres institucions.

La persecució dels continguts il·legals, dels serveis prohibits, de la publicitat enganyosa, que, com coneixen i segurament pateixen vostès i en els seus entorns amb persones vulnerables, són especialment inquietants i preocupants i que estan progressant d'una forma exponencial i perillosa.

La dignitat de la persona, és a dir, el combat dels delictes d'odi, el garantir la igualtat de tracte i el compliment de la llei d'igualtat de tracte i no discriminació són també deures de regulació en aquesta llei.

El foment de codis d'autoregulació, de codis deontològics, de codis de bones pràctiques; la regulació dels grups econòmics; també la traçabilitat, com deia, d'on apareixen totes les informacions. I el foment, que això es fa, i amb molta potència, des dels mitjans de comunicació públics, de la indústria catalana, de la indústria del nostre país, de la indústria audiovisual.

Amb aquesta vocació neix aquesta proposta; a més a més, amb la vocació, naturalment, d'adaptar-se a una legislació que tenim, que ens interpel·la, que és d'obligat compliment, des de, com els deia, l'EMFA, el nou reglament del 24 de la Unió Europea, que fa referència i que reforça la llibertat editorial, el garantir la independència dels professionals i l'arribar la regulació a tots els mitjans de comunicació, com també el reglament de serveis digitals, que també ha de ser d'aplicació.

Hi insisteixo, aquesta és la vocació d'aquesta llei: que aquesta legislatura siguem capaços de dotar-nos d'una regulació que tingui el màxim consens possible i que estigui adaptada als reptes que té la comunicació del nostre país en un entorn canviant, en un entorn europeu canviant i en un entorn canviant també de formats, de mitjans, i amb la inquietud que en aquest àmbit hi ha entre els ciutadans i ciutadanes respecte a la necessitat de garantir una informació veraç, cadascú des de la seva mirada, però veraç i no desinformada.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat una esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Gràcies, president. Bé, la passada legislatura ja vam presentar una esmena a la totalitat a l'avantprojecte de llei audiovisual de Catalunya i avui fem el mateix amb aquest text, que només amplia l'abast de l'anterior.

Bàsicament, aquesta llei vulnera el marc competencial i contradiu la normativa estatal i europea, però el problema va molt més enllà. És una llei amb una clara intencionalitat ideològica. De fet, vostès ens parlen de reforçar la protecció dels nens i els adolescents i d'erradicar conductes incitadores a l'odi o a la violència. I, clar, nosaltres, de fet, ens preguntem: què és odi? És odi defensar la unitat d'Espanya? És odi denunciar l'augment de la inseguretat i la clara vinculació que hi ha amb l'augment de la inseguretat amb l'arribada massiva d'immigració a la nostra terra? És odi dir coses tan bàsiques com que una dona és una persona amb cromosomes XX?

Ho dic perquè alguna cosa tan bàsica..., se'ns ha arribat a titllar absolutament de tot, inclús d'odi. Perquè, clar, mentre vostès parlen d'odi, els mitjans públics han assenyalat, i no només han assenyalat, sinó que també han ridiculitzat i atacat repetidament VOX i tots els catalans que nosaltres defensem. *(Alguns aplaudiments.)*

I això, curiosament, mai ho consideren odi –això, curiosament, mai ho consideren odi. Però no només això, sinó que parlen de protegir els menors mentre permeten continguts als mitjans públics on es banalitzen la innocència dels nens, on es normalitza la sexualització en programes dirigits als més joves.

I aquí podem parlar de programes com *El punt D*, *Generació porno* o el programa del *Sense ficció* «Repensant l'educació sexual». Programes en els que s'ha hagut de veure, en horari protegit, imatges que no les veuran, perquè estan lluny, però

imatges amb programes S de sexe oral i amb imatges molt explícites. O aquí on es pot veure un dibuix d'una pràctica de sexe oral

Fitxer 24

feta precisament per un nen, per un menor d'edat, en el programa *Sense ficció, Repensant l'educació sexual*. O imatges, per exemple, on surten actors porno reproduint actuacions pornogràfiques. O podríem acabar amb «el porno no és dolent». Però no només això, és que s'han arribat a dir coses com «paga-li un bon porno al teu fill o a la teva filla». Això és protegir els menors? Això és protegir els nens i els adolescents? No. (*Aplaudiments.*)

I després ens trobem que aquesta llei té un objectiu molt clar, què és blindar un sistema mediàtic sobredimensionat, car i polititzat. Parlem de la CCMA, parlem de TV3 i parlem de Catalunya Ràdio. Un autèntic monstre mediàtic. Més de 2.300 treballadors, 400 d'aquests amb contractes d'alta direcció, un pressupost de més de 360 milions d'euros i la televisió autonòmica més cara de tot Espanya. I, a sobre, després, que veiem? Veiem que es subcontracten programes i documentals a productores externes, productores que casualment acostumen a estar a mans de afins de partits polítics que governen o d'antics treballadors de la casa. Per tant, *todo queda en casa*.

I tot això, per a què? Doncs, per seguir imposant un relat, un biaix ideològic constant, progre i separatista. I tenim exemples molt clars que ho poden evidenciar. De fet, ja és el vuitè any –el vuitè any– que s'emet setmanalment a la Xarxa Audiovisual Local de la Diputació de Barcelona el programa *Weekly Mag*, presentat precisament per la dona de Carles Puigdemont, la senyora Marcela Topor. La senyora Topor, s'ha de recordar que cobra aproximadament uns set mil euros al mes per un programa amb una mitjana d'uns ridículs dotze mil espectadors.

Però és que, a més, vostès que tant parlen i que tant s'omplen la boca de la defensa del català i de la producció audiovisual en català, aquí no els importa tant que aquesta senyora, la senyora Topor faci el programa en anglès. Vuit anys d'emissió, set mil euros al mes, dotze mil espectadors i el programa en anglès. Quina barra, senyors d'Esquerra Republicana...(*aplaudiments*), perquè a vostès no els preocupa el català. I aquest missatge no només va per Esquerra Republicana sinó que va per

a tota la banda, també, separatista. A vostès el que els preocupa és que els seus estiguin ben endollats i els és exactament igual que el programa estigui en català, en anglès o en xinès mandarí. Els és absolutament igual. (*Aplaudiments.*) Són uns hipòcrites.

I, a més, aquesta llei també va de llibertat. Qui controla el CAC? Qui nomena els seus membres? És realment un òrgan independent o és un òrgan al servei del poder polític? Perquè ara mateix la persona que presideix el Consell Audiovisual de Catalunya, un òrgan, doncs, amb potestat sancionadora que a més volen ampliar, és precisament el biògraf del senyor Puigdemont. *Vamos*, la imparcialitat personificada. És que jo crec que són inclús el seu propi meme.

A més... —és que hi han moltes més coses i em quedaré sense temps—, aquesta llei lesiona la lliure competència, imposa obligacions i acaba castigant els nostres emprenedors. Pretenen imposar quotes de producció en català a les plataformes de *streaming*, però a la pràctica només afecta a Filmin, en ser aquesta l'única companyia d'*streaming* que té seu a Barcelona. Una empresa que fa poc, per cert, va rebre boicot i actes vandàlics a la seva seu per emetre un documental sobre policies agredits, precisament, per separatistes. I així és com vostès expulsen el talent i la inversió de Catalunya.

I després, vull acabar amb un punt que per vostès també és molt important, que és el tema del català. I és que, senyors d'Esquerra, han de tenir clar que la major amenaça a dia d'avui per al català és la invasió migratòria que vostès estan promovent. De fet, la nostra llengua, i dic «la nostra» perquè també és la meva, només perdurarà si garantim que neixin catalans i si els catalans som majoria. Perquè, posant multes a les empreses no solucionarem absolutament res; al contrari, convertiran el català, com ja està passant, en una llengua ideologitzada, incòmoda, impopular. I és que, a més, han de tenir clar que les llengües només perduren quan es viuen, quan es transmeten i quan es trien lliurement. I vostès es passen la vida criminalitzant a les famílies catalanes, que si amb discursos antinatalistes mentre estan promovent alhora, doncs, una invasió migratòria que ens està esborrant de la nostra terra, i en aquest cas de la nostra regió, Catalunya.

I aquest camí que vostès han triat no protegeix el català. De fet, la principal amenaça per al català i per a la continuïtat històrica i cultural de Catalunya i de tot Espanya, ho tenim molt clar, i aquesta amenaça és la invasió migratòria. I vostès s'estan equivocant de camí. Reflexionin.

El president

Per fer un torn en contra de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies. Molt ràpidament, només per algunes coses que ha dit i que voldria rebatre. Tenen una certa tendència a fer dir als altres el que no diuen per sustentar els seus arguments d'una manera més sòlida. I això forma part d'un discurs que sí que crec que s'ha de combatre, que no és el discurs d'un partit polític, sinó que és un determinat discurs, el faci qui el faci, que és el de la deshumanització de tercers, de deshumanització de col·lectius en la seva globalitat.

Perquè deshumanitzar és treure la dignitat a la persona. I si se li treu la dignitat de persona, se li treu la seva qualitat, la seva substància, allò que és com a persona. I a partir d'aquell determinat moment és quan se li pot fer qualsevol cosa, perquè deixa de ser persona. I això és el que s'ha de combatre. Com també s'ha de combatre la mentida, la falsedat. I ara no estic acusant-la a vostè, estic dient la falsedat, la mentida s'ha de combatre –la mentida, sí. I, en tercer lloc, hi ha una cosa que de totes les que ha dit, que sí que és veritat, i és que aquesta llei té una vocació que és la defensa de la llengua catalana. Sí. En té moltes, de vocacions. Una, molt important, molt rellevant, prioritària, que informa tota la llei és, efectivament, aquesta. I per això nosaltres la defensem amb tant d'entusiasme. Moltes gràcies.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat poden fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

President. Diputats. Junts per Catalunya no s'oposa a actualitzar el marc normatiu de la comunicació audiovisual. De fet, nosaltres mateixos ja vam presentar una proposició de llei en aquest sentit el setembre del 2021, dos anys abans del projecte del Govern d'Esquerra Republicana.

Cap de les dues iniciatives es va poder aprovar i ara Esquerra Republicana ens presenta el mateix text en forma de proposició de llei. Si no fos perquè estem d'acord en això, la veritat és que hauria estat millor presentar una esmena a la totalitat. Hauríem d'haver presentat aquesta esmena perquè aquesta proposició arriba tard, és insuficient en ambició i en un aspecte fonamental naixerà obsoleta si no la girem com un mitjà. Per què és obsoleta? Perquè el Govern espanyol ja va aplicar parcialment la transposició de la directiva europea mitjançant la Llei 13/22 sense comptar amb les comunitats autònomes. Ho va fer de manera unilateral, bandejant el fet que la llengua i la regulació audiovisuals afecten de ple les competències de Catalunya. El resultat és que la llei estatal ha fixat un marc que condiona directament allò que Catalunya pot o no pot fer en matèria de quotes lingüístiques de regulació dins les funcions del CAC. La proposició que vostès ara defensen en bona part va ser redactada sobre aquell marc ja donat. I un marc imposat sense comptar amb la Generalitat no és un punt de partida neutre, és un punt de partida que ja ens ha retallat les possibilitats.

El Govern espanyol persevera. Ahir el Congrés va intentar tramitar una proposició de llei que envaeix competències autonòmiques en matèria de regulació digital amb un plantejament centralista evident. Junts hi vam votar en contra. Vostès es van abstenir. Així que, senyor Elena, ens resulta difícil d'entendre quin és el seu propòsit en presentar aquesta proposició de llei. Tots podem intuir que aquesta iniciativa no neix d'un impuls exclusivament parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó d'un acord informal entre els partits que sostenen el Govern: PSC, Esquerra Republicana i els Comuns. Vista la votació d'ahir, o s'equivoquen d'aliat o ja els sembla bé com els socialistes entenen la regulació audiovisual a Catalunya.

Preservar l'espai de comunicació català és una tasca que no podem abandonar de cap manera. Per tant, la primera exigència de Junts és que la tramitació d'aquesta proposició incorpori una reclamació explícita al Govern que les comunitats amb

llengua pròpia han de tenir veu en el disseny de la regulació audiovisual i el marc estatal ha de ser revisat en els aspectes que limiten la capacitat legislativa de Catalunya.

No podem construir a casa nostra una llei amb uns fonaments que acceptem sense discussió, perquè aleshores és fals. La segona exigència és que aprofitem aquesta tramitació per reformar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El CAC, tal com està configurat avui, no és el regulador que Catalunya necessita. Li manquen competències –li manquen dents–, no pot intervenir sobre els grans operadors digitals ni sobre les plataformes que han transformat radicalment el consum audiovisual. Si volem una llei que serveixi per a la dècada que ve, hem de dotar el CAC d'unes competències que avui no té. Per tant, hauríem d'aprofitar aquesta llei.

En resum, nosaltres estem disposats a treballar aquesta proposició, però ho farem amb exigència. Volem quotes més altes de català a les plataformes i a la televisió lineal. Volem un CAC amb dents. Volem un debat que sigui al Parlament i amb els grups parlamentaris. I volem una llei d'audiovisual que estigui a l'altura dels reptes actuals. Però volem que ho fem amb una visió nacional, amb una visió independentista, amb una visió que no estigui supeditada a les exigències del PSOE, que, com veiem, són neocentralistes i contràries completament a la diversitat nacional de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy debatimos sobre una ley que ya fue presentada en la anterior legislatura y, como ya se ha mencionado, pues, decayó por el adelanto electoral y, bueno, seamos claros desde el principio: es evidente que el ecosistema audiovisual catalán necesita una actualización.

La convergencia entre la radio y la televisión tradicional con el mundo digital es un hecho. El sector lo pide, la tecnología lo exige y el sentido común lo dicta. Hasta

aquí, creo que todos podemos estar de acuerdo. Pero a partir de aquí, entramos en el terreno de la fantasía nacionalista, ese lugar donde las palabras significan lo contrario de lo que dicen. Anuncio que nos abstendremos en la enmienda a la totalidad de VOX y lo hacemos por responsabilidad, porque queremos trabajar este texto en ponencia, pero que nadie se equivoque: esta ley, tal y como está redactada en varios artículos, es un insulto a la inteligencia de los catalanes. Es el enésimo intento de imponer una realidad paralela donde el castellano simplemente no existe. Es la lengua más hablada por los catalanes, pero oye, aquí solo existe el catalán. Luego salen a la calle y claro, se chocan de frente con la realidad.

Aprovechan toda ley toda norma, toda iniciativa para la imposición lingüística. Lo entiendo, ¿eh? Tienen que tener contentos ustedes a sus votantes, pero no vengan luego que es una ley de todos y para todos cuando es de ustedes y para ustedes. Hablan en el texto de pluralismo. Es tremendo. Que Esquerra pida pluralismo es como si un pirómano nos diera un curso de prevención de incendios, ustedes que gestionan TV3. Pluralismo en una cadena que

fitxer 25

durante el *procés* actuó como el departamento de agitación y propaganda de un golpe a la democracia, en una televisión que narra la huida de la justicia de unos señores llamándolos «exiliados». No son exiliados, son prófugos, y llamarlo por su nombre no es desinformación; es diccionario y código penal.

Dice su ley, y cito textualmente, para que la vergüenza quede en el diario de sesiones: «Queda prohibida la difusión de contenidos orientados al adoctrinamiento o a la orientación ideológica de carácter excluyente o manipuladora».

Pero ustedes han visto, tienen un espejo en el que mirarse, y ustedes son los adalides del adoctrinamiento. Son los mismos que callan en su televisión pública cuando se mofan, por ejemplo, de la Virgen del Rocío, insultando los sentimientos religiosos de millones de personas, pero luego se llenan la boca hablando de respeto.

Son los mismos que proyectan mapas del tiempo de los Países Catalanes, una entelequia separatista que solo existe en sus mentes, y que pretende anexionarse Baleares, la Comunidad Valenciana y hasta pedazos de Francia e Italia.

Si eso no es manipulación y adoctrinamiento, que baje Dios y lo vea.

Esta es «*telesquerra*», una televisión pagada por todos para servir solo a unos pocos. Y lo más triste es que cuentan con la complicidad del PSC, que permite que el independentismo siga el mando de los medios públicos.

Y lo mismo Junts, ¿eh?, que aquí no se libra nadie, que últimamente se hacen los indignados con esto de cómo se está gestionando TV3. Dicen que se está españolizando. Es que eso no se lo cree nadie.

Pero oye, bien calladitos que están ustedes cuando se reparten con el PSOE la 2 de Televisión Española en catalán. Ahí ya no están indignados. Pero cuando hay pasta y sillones de por medio, se ponen ustedes en primera fila.

Y luego entramos en la joya de la corona. Se habla en la ley de la lucha contra el odio. Díganme, ¿quién va a decidir qué es odio? ¿Lo va a decidir el comité de la verdad de Pedro Sánchez? ¿Lo van a decidir los mismos que llaman facha, ultra o nazi a cualquier ciudadano que se atreve a disentir de la doctrina oficial socialista o separatista?

Estamos viendo una deriva autoritaria sin precedentes, especialmente en el Gobierno de España. El Partido Socialista ha decidido que informar sobre la corrupción del entorno del presidente es desinformación. Han decidido que la prensa crítica es el enemigo, un pseudomedio o fachosfera, y viendo que los socios de Sánchez impulsan una ley aquí hablando de odio, pues lo lógico es que nos llevemos las manos a la cabeza.

No vendan aquí que perseguir odio para proteger a los ciudadanos, a la audiencia de los medios de comunicación. Lo que quieren es controlar el relato. No quieren combatir el odio; quieren silenciar la opinión crítica. Ahí está la herramienta de odio del Partido Socialista, con hache de «hipocresía». No es por el odio. Es por el miedo a que no les voten ni el tato, y quieren encontrar[#] la opinión para que solo valga la suya, la del Partido Socialista.

Así que, señores diputados, trabajamos en la en la ponencia y las enmiendas, porque Catalunya merece una ley moderna, competitiva y, sobre todo, libre de injerencia política, y, hoy, este texto no lo es.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades. Abans d'entrar en la meva intervenció, doncs, el que és l'odi el defineix, entre d'altres, el Codi Penal, si no recordo malament, l'article 510, i, a Catalunya, tenim la Llei 19/2020, per a la igualtat de tracte i lluita contra la discriminació, que també estableix bastant clar quins serien aquests preceptes dels que podrien ser considerats discursos d'odi, segons aquesta proposició de llei. Ho dic per si no ho sabia.

Doncs, com ja s'ha comentat, en realitat, el que estem debatent avui és un segon debat, no?, perquè, al final, el text registrat, com ha dit el mateix diputat Elena, és el mateix que es va aprovar com a projecte de llei en la passada legislatura, i que ja vam iniciar aquesta tramitació. Una tramitació que havíem arribat a la fase de compareixences, però que l'avançament electoral va deixar sense acabar.

Era una llei que ja venia amb retard. Si jo no recordo malament, ja hi havia hagut fins i tot una primera tramitació encara a l'anterior legislatura. Per tant, jo crec que, d'una banda, hem d'agrair al grup d'Esquerra Republicana que ho porti i que puguem continuar amb aquest debat, perquè, com ja vam dir en aquell moment, nosaltres creiem que és una llei necessària i que és una llei que ja anava tard a la passada legislatura, doncs, imaginem-nos ja en aquesta.

És cert que s'hauran d'actualitzar coses i que hi ha moltes de les coses que nosaltres ja vam plantejar la passada legislatura que tornarem a plantejar, i que hi ha hagut coses que han passat després. Per exemple, ara tenim ja, doncs, el Reglament europeu per a la llibertat dels mitjans de comunicació, no?, l'EMFA, que és un dels

temes que claríssimament ha de sobrevolar, doncs, tot el debat i totes les esmenes que puguem fer perquè aquesta llei vagi en aquesta línia.

Tenim moltes organitzacions, no? Tenim, doncs, el Sindicat de Periodistes, tenim el grup Ramon Barnils i tenim els mateixos sindicats, Comissions i UGT, que estan..., tenen un manifest, no?, que demana l'aplicació d'aquest reglament en les competències que té la Generalitat i que té el Parlament.

De fet, a partir de l'article 52 de l'Estatut, la Generalitat té competències i té capacitat per poder regular aquest dret a la informació, aquest dret a la informació veraç, i que hi hagin continguts que respectin la dignitat i que hi hagi aquest pluralisme.

Per tant, tenim marge per fer. És cert que hi ha coses que potser, en l'àmbit de competències que tenim, no es podran fer com nosaltres voldríem, s'han de treballar també a nivell estatal, però hi ha molt camí a recórrer, hi ha molt camí a fer.

Per tant, algunes de les qüestions que ja vam comentar la passada legislatura i que tornem a posar sobre la taula. Nosaltres creiem que es segueix donant molt d'èmfasi als mitjans de comunicació que considerem tradicionals. És a dir, segueix estant molt centrat en el que seria televisió, ràdio, bàsicament, quan ara mateix, i, de fet, s'ha dit, estem en un moment en què la comunicació audiovisual sobrepasa en molt aquests mitjans més tradicionals, a través de diferents plataformes, a través de xarxes, a través de canals de comunicació.

Per tant, hem de fer un esforç per estirar tot el que puguem aquesta llei per poder abastar la regulació també d'aquests altres espais, uns espais on, a més a més, tenen molta presència i molta participació, sobretot, la gent més jove, no?, que no segueix tant el que serien aquests mitjans tradicionals.

Hem tingut debats aquí sobre l'educació mediàtica. Tenim el debat de l'accés al mòbil, l'accés a continguts que hi ha al mòbil, de la poca capacitat que tenim de controlar quin tipus d'accés arriben a la gent que és menor d'edat i de com això influeix i afecta, doncs, el seu desenvolupament i el seu creixement cognitiu. Per tant, i la seva capacitat d'accedir, d'entendre la informació, i, davant d'una gran acumulació d'informació, de filtrar.

Hem parlat moltes vegades del paper que juguen els algoritmes. Hem de poder fer i explorar tot el que puguem perquè d'aquesta llei, en el marc del que tenim, pugui mostrar la voluntat política de poder intervenir aquí, trobar aquesta convergència entre comunicació, educació i cultura.

Una altra qüestió que és fonamental per nosaltres és que la llei pugui recollir tot el que ja està recollit en d'altres lleis. Tenim la llei contra la LGTBIfòbia, que vam aprovar darrerament, que ja posa algunes qüestions que s'ha de fer des dels mitjans de comunicació. Tenim la llei contra la violència masclista, que també ara s'està reformant i que també incorpora algunes coses. Tenim, com deia la 19/2020, que també haurem de posar sobre la taula com aquesta llei inclou i regula també tots aquests altres aspectes i els reforça.

Però no vull deixar un dels temes que també va ser dels que més van centrar les intervencions, i és la qüestió dels mitjans de comunicació local. Nosaltres creiem que la llei ha d'enfortir molt més i donar més capacitat als espais de comunicació comunitaris i locals. Però una de les qüestions que ja es va posar sobre la taula i que segueix estant a la llei és el canvi en la manera d'elegir les direccions i els consells de govern o els consells de direcció dels òrgans locals, que es baixa del que hi ha actualment, que és majoria qualificada a una majoria absoluta.

Si la «Corpo», amb totes les dificultats que hi ha i amb tots els dubtes de que realment reflecteix la pluralitat que hauria de reflectir, exigim una majoria qualificada, no entenem per què això no s'ha de fer també als mitjans locals.

Si com a mínim es necessita que hi hagi un cert acord de grup, al final, l'acord, doncs, mira, va fer que tres grups es possessin d'acord, [#] tots nosaltres ens agradi, i no es fixa que l'elecció ha de ser per criteris professionals i no per criteris d'afinitat partidista, el que estem fent és retrocedir, i això és una qüestió que se'ns ha fet arribar també des d'organitzacions de mitjans de comunicació comunitaris i mitjans de comunicació local.

I ja acabo. Sí que demanaria que fem tots plegats un esforç de no allargar excessivament el tràmit, intentar recuperar coses que ja s'han fet, potser recuperar compareixences que ja es van poder fer, apostar per algunes per escrit, perquè, si

no, no correm el risc de que ens torni a venir alguna cosa que faci que tampoc es pugui acabar en aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades i la resta de persones que ens acompanyen avui i que ens segueixen. Ja s'ha dit, no?, però és cert que venim d'una proposta que discutíem el 2023, i que, precisament, dèiem que anava tard, i que venia del 2019, i que, per tant, era una assignatura pendent. Seria una mica la llei Rodalies, perquè ens entenguem, no?

En tot cas, agrair a Esquerra Republicana que hagin persistit i hagin presentat de nou el text, però sembla que, amb totes les intervencions, doncs, és un text que és igual que el del 2023, vosaltres mateixos ho heu dit, i que, en tot cas, hi ha molta feina i moltes modificacions i moltes actualitzacions que calen fer, perquè si bé la del 2005 ens quedava antiquada, aquesta redacció del 2022, aproximadament, té quatre anys, cinc anys, i també ens queda, evidentment, antiquada.

Per tant, haurem de conjuminar anar per feina perquè no torni a quedar a mitges, com ens ha passat en la resta de textos legals, alhora que actualitzar-ho amb tots aquells elements que és necessari que hi hagi damunt la taula perquè no ens quedi desfasada, tot i aprovar-la, al cap de dos anys.

És un repte important i majúscul. Nosaltres hi contribuïrem humilment, dins les nostres possibilitats i entenent també la feinada que toca fer i en els terminis que cal que cal fer-la, no?

Compartim també amb Junts aquest element limitant. També, quan vam començar aquest debat, precisament, una dels principals amenaces que teníem o l'espasa de demòcrates que teníem al damunt era aquesta harmonització a la directiva europea que es feia per part de l'Esta.

I el rasplet ja ha estat passat, els límits ja han estat marcats, i, per tant, haurem de fer un esforç de legislar sobiranament de forma autocentrada, i si cal, xocar i si cal combatre la legislació estatal, fer-ho posant per davant el marc audiovisual català i els drets nacionals i els drets a la informació, i, per tant, poder desplegar aquesta proposta, que sigui ambiciosa i que no quedi curta. Aquest és un altre element i és un altre factor limitant que per nosaltres és clau i cal tenir en compte i present.

També ens sembla important, necessari dotar al CAC d'aquesta robustesa, d'aquests elements imprescindibles que ha de tenir per poder fer la seva tasca. Ja s'ha dit abans també. I, per tant, que s'hagin de fer les modificacions necessàries en aquest àmbit, no?

També hi ha tots aquests elements, que també hi ha altres diputats i diputades, no?, com aquest reglament europeu de mitjans de comunicació que s'haurà d'integrar, com aquests nous textos legals, sectorials o d'altres àmbits, que també caldrà recollir. Per tant, el repte és majúscul, no?

També volíem aprofitar per destacar algunes qüestions que ens semblen rellevants. Primer, la incorporació de tots aquests mitjans no convencionals o nous mitjans, o com li vulguem dir. Per tant, com es pot entrar a legislar en aquest àmbit. Un repte, un debat que també està damunt la taula, amb tot l'element de l'accés als continguts, amb tot l'element de limitació de llibertats que suposa, amb tots els elements educacionals, i també amb tota aquesta dimensió política i d'estratègia global, i amb tota aquesta extrema dreta global pel que fa a les *fake news*, als discursos d'odi i a com s'utilitzen totes aquestes plataformes.

Un segon element que em sembla rellevant és la protecció de la llengua catalana i l'aranès. Pensem que cal aprofundir-hi més, pensem que cal treballar-hi més. Ja ho vam dir ara fa uns anys, ja ho vam dir en les diferents ponències que s'havien fet, i ho tornem a repetir.

Cal perfilar molt més els percentatges de català en produccions i en aranès. Cal perfilar molt més la presència en xarxes, en plataformes de català i d'aranès, i em sembla una qüestió fonamental.

Un altre element que ens sembla que hem d'aprofitar per desplegar és mirar més enllà del marc del Principat de Catalunya i pensar en marc de Països Catalans,

perquè la llengua catalana va molt més enllà, i ens sembla que un dels elements principals i una de les assignatures pendents que tenim és parlar de reciprocitat i parlar aquest marc comú de més de 10 milions de persones que parlen català.

I una darrera qüestió que també volíem plantejar, i que també ens sembla rellevant i que caldrà abordar amb moltes altres, és tot aquest element que ja ha sortit també, que suposa el text tal com està escrit en la llei que nosaltres esmenarem, ja ho traslladem, i esperem que es transformi i es canviï, què és aquesta involució que suposa pel que fa a les majories en els consells d'administració en els mitjans locals.

No té cap sentit que en un ajuntament, des de la majoria absoluta, es pugui escollir el consell d'administració d'un mitjà de comunicació local. Això cal canviar-ho, perquè ja sabem com funcionen els mitjans de comunicació local, i ja sabem les pressions que hi ha, que són molt grans, en l'àmbit de la comunicació local, i el que cal fer és reforçar la independència dels treballadors i treballadores d'aquests mitjans públics locals i no posar-ho més difícil.

També aquest element, que també s'ha comentat, de tot el que fa a la regulació, només la regulació, sinó també tot el suport, desenvolupament i desplegament dels mitjans de comunicació populars, dels mitjans de comunicació comunitaris, dels mitjans de comunicació autogestionats, que, per nosaltres, són una de les eines que també poden combatre d'una forma indirecta, però d'una forma clara, les *fake news* i tot l'element de manipulació, i, per tant, establir una comunicació diferent, que és més necessària que mai.

Per tant, tenim un repte importantíssim al que cal fer front. Cal fer-ho en poc temps, però cal fer-ho a fons, i nosaltres hi serem treballant. I gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

fitxer 26

Sílvia Orriols Serra

Votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX i aprovarem aquesta tramitació, conscients que el país necessita una llei de l'audiovisual pròpia, no amb la timidesa amb què vostès la pregonen, no per convertir TV3 i Catalunya Ràdio en un instrument de propaganda partidista o una eina de castellanització intergeneracional, com l'han configurat els darrers governs de Catalunya.

Esquerra ha permès que durant dècades el català fos llengua residual en el consum audiovisual dels catalans, i ara ens hem de creure com si res que volen actualitzar normativa per protegir la llengua? Com volen protegir la llengua amb eufemismes com «garantir presència» o «promoure»?

Protegir la llengua catalana és parlar d'exclusivitat, de domini; no de prioritació o de quotes. El català a Catalunya no ha de competir ni compartir amb la resta de llengües del món; s'ha d'imposar, perquè juga a casa. I això aquí no pot dir-ho cap altra llengua del món, perquè el català és l'única llengua natural i pròpia del Principat de Catalunya.

Vostès volen guarir una malaltia greu amb un ibuprofè, però amb ibuprofè els símptomes no remetran, no salvaran el català amb mesures cosmètiques; cal determinació. En tenen d'això? Revisin la farmaciola.

La proposició de llei ens parla de pluralisme. Quin pluralisme? El que veta de la pantalla tothom que no combrega amb els seus postulats *woke* islamoesquerranistes? Els he de recordar que Catalunya Ràdio ha donat el doble de temps de paraula al PNB, que no té representació en aquest Parlament, que a Aliança Catalana, que hi té dues diputades i que té un creixement exponencial a totes les enquestes? Els he de recordar que, pel que fa a temps de pantalla, el percentatge per a Aliança Catalana a TV3 s'apropa més a Unió del Poble Navarrès, Adelante Andalucía o Futur per Puigcerdà que cap a altra formació present en aquesta cambra? Aquest és el pluralisme que vostès defensen, el de la manipulació ideològica i mediàtica?

Volem una llei de l'audiovisual que defensi el periodisme i posi fi a aquest activisme descarat que governa les pantalles i els estudis de ràdio. Aquesta militància activa, pagada amb diners públics que vostès han col·locat hàbilment a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais substituint els periodistes i presentadors

professionals s'ha d'acabar. No poden continuar manipulant l'opinió pública ni deformant la consciència col·lectiva a costa de les arques de la Generalitat.

Però, ai las!, d'aquesta ingerència política als mitjans, d'aquesta prevaricació descarada, vostès no en parlen en la moció. Sembla que ja els va bé configurar imaginaris, etiquetar i demonitzar rivals polítics en horari de màxima audiència. Amb pluralismes com el seu, qui necessita sectarismes?

Abans el senyor Elena ha parlat de combatre la deshumanització i la falsedat. Etzibar-li gratuïtament «nazi» a algú no és deshumanitzar-lo, senyor Elena? Fer un pacte antifeixista contra l'Aliança Catalana, tot i saber que no som feixistes, només per interessos electorals, no és falsejar la realitat, senyor Elena?

S'han de combatre o no les banalitzacions d'aquests termes tan greus? No és odi la deshumanització quan qui la practica són vostès?

Aliança Catalana vol una comunicació audiovisual cent per cent al servei de la nació, on el català domina les emissions lineals, les plataformes, la publicitat, les xarxes socials, la intel·ligència artificial, a on ho domini tot. Volem que els mitjans públics d'aquest país deixin de ser el cau d'Esquerra Republicana i passin a ser la llar de tots els catalans.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya - Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda a tothom. Consellera... També saludar el director general Roger Serra, que ens acompanya avui, el director general de Política Lingüística en l'àmbit tecnològic i de l'audiovisual. I bé, bona tarda a tothom.

Bé, ja s'han dit moltes coses, però malauradament em reiteraré una mica. Les lleis neixen per ordenar la realitat i de vegades la realitat canvia tant que aquella llei que defineix el món ja no existeix. La llei que s'ha anomenat 22/2005, de la comunicació audiovisual de Catalunya, va ser en el seu moment una llei avançada, valenta i molt necessària. Va establir un model propi, amb un servei públic fort, amb un regulador independent com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i amb un objectiu molt

clar: garantir el pluralisme, la cohesió social i la presència de la llengua i la cultura catalanes. Però avui la realitat va molt més enllà –ja s'ha dit–: avui tenim plataformes globals, un ecosistema digital complex, un consum audiovisual fragmentat, personalitzat i governat pels algoritmes. I per això, avui actualitzar aquesta llei no és una opció; és una necessitat democràtica, cultural i també econòmica.

El Grup d'Esquerra Republicana ens presenta aquesta proposta que ja es va començar a treballar en la darrera legislatura, s'ha explicat molt bé, i que avui reprenem. I vull agrair, en aquest sentit, la feina feta als diputats i diputades anteriors, perquè gràcies a aquella feina avui no partim de zero. També s'ha explicat, tenim la feina ja una mica avançada, tot i que anem molt tard, com molts diputats també han recordat.

I què aporta aquesta nova llei? Bé, ja ho ha explicat molt bé el diputat Elena, que a més s'explica de manera molt pedagògica. No milloraré pas els seus arguments, però intentaré consolidar-los perquè ens en recordem tots, ja que soc la darrera en intervenir.

En primer lloc, perquè el marc europeu ha canviat profundament –també s'ha explicat–: la nova regulació europea, amb instruments com la directiva de serveis de comunicació audiovisual i, sobretot, el nou reglament europeu de llibertat de mitjans, l'European Media Freedom Act, conegut com a EMFA, que ens interpel·la directament: ens parla d'independència editorial, de transparència, de la propietat dels mitjans, de protecció davant d'ingerències i de garantia del pluralisme en un entorn cada vegada més concentrat. En definitiva, la definició, com podríem dir de mitjans responsables.

Catalunya no vol ni pot quedar fora d'aquest marc. No podem tenir una llei pensada per a un ecosistema analògic mentre Europa regula el poder digital i les plataformes globals. El dret a la veracitat informativa i la lluita contra la desinformació són objectius avui més necessaris que mai, malauradament –i avui ho hem sentit.

En segon lloc, perquè la realitat audiovisual de Catalunya també ha canviat de manera radical. Això obliga a ampliar l'abast de la regulació. Ja no parlem només de televisions i ràdios, com també s'ha explicat, sinó que parlem de les plataformes: serveis sota demanda, de creadors i creadores digitals, de nous formats i de nous

llenguatges. Però no només hem d'actualitzar aquests agents, sinó que també hem d'actualitzar aquestes diferents dimensions.

Avui, en ple 2026, hem d'incorporar la protecció dels drets fonamentals –com recordava la diputada dels Comuns–: la mirada de gènere, la no-discriminació i la protecció dels infants i els adolescents, la defensa del català, l'aranès i la llengua de signes catalana en el nostre ecosistema audiovisual actual. És a dir, un sistema modern, sostenible, competitiu i plural.

I aquí hi ha una qüestió clau: que si no actualitzem la norma, simplement deixem fora de joc gran part d'aquest ecosistema audiovisual.

I en tercer lloc, no menor, ja que és una qüestió de país molt important, perquè tenim una oportunitat estratègica sobre la taula a Catalunya que es diu el projecte Catalunya Media City i hem d'aprofitar aquesta sinergia. No estem parlant només d'una reforma normativa; estem parlant d'alinejar la regulació amb una aposta industrial de país, de trobar oportunitats que redimensionin què és Catalunya per al sector audiovisual. Perquè perquè això sigui possible cal un marc modern i actualitzat –com s'ha dit– que doni seguretat jurídica i que fomenti aquesta inversió que tant necessitem.

I per tot això, les mateixes raons que ens porten a sostenir aquesta proposta són les mateixes que els mateixos motius pel que votarem en contra de l'esmena de VOX, perquè VOX, com ja sabem, és un grup que només persegueix el desmantellament sistemàtic, el «no» continu a qualsevol progrés de Catalunya. Per tant, no farem suport a la seva esmena a la totalitat, sinó al text perquè procedeixi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn a la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 109 vots en contra, 11 vots a favor i 13 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada, aquesta iniciativa queda rebutjada. No, al revés. *(El president riu. Forta remor de veus.)* Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat... –he quedat sorprès amb mi mateix. *(Rialles.)* Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació. Disculpin, era per veure si estaven atents o no. *(Rialles.)*

Proposició de llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal (debat de totalitat)

202-00063/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei sobre la modificació de la normativa tributària de Catalunya per a la reducció fiscal. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, aquest grup tindrà un temps de set minuts.

Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Els catalans som els campions en pagar impostos: 1. Dels impostos que paguem els catalans, més de 22.000 milions se'n van a l'Estat i no retornen. I l'Estat, a la vegada, en el lloc on inverteix menys és a Catalunya. És la tempesta perfecta. En qualsevol..., arreu del món, els impostos estan pensats efectivament per finançar els serveis públics i per redistribuir la renda; arreu del món, menys si ets català. Si ets català, no. Si ets català, hi ha

una part dels teus impostos que no van a serveis públics ni a redistribuir renda; van a finançar altres serveis de fora del teu país.

I això afecta les classes mitjanes i treballadores, que són el vuitanta per cent d'aquest país. Perquè avui molt em temo que després haurem de tenir un debat sobre si aquí estem debatent sobre els rics o no els rics. No, estem parlant de les classes mitjanes d'aquest país, del vuitanta per cent de la població d'aquest país.

Per això presentem aquesta llei, que la podríem anomenar de «justícia fiscal» davant d'un govern que

fitxer 27

dona l'esquena a la ciutadania. Context. Des del 2023 –dades del Govern, eh?, de vostè, consellera–, el Govern ha recaptat un increment del vint-i-vuit per cent de recursos en impostos en general, però l'IRPF, que és el que afecta més la classe treballadora i les classes mitjanes, del trenta-set per cent. I diu: «Per què?» I vostè, aquest dematí, consellera, deia: «Perquè ha millorat l'economia.» Ja està. Això ho explicarà a la resta de ciutadans. Perquè ha millorat l'economia. Serem rigorosos: més o menys la meitat és perquè hi ha hagut un increment de la població activa, però, i l'altra? L'altra és per l'efecte de la inflació. L'altra és perquè en els últims cinc anys la inflació acumulada és del quinze per cent. Ens han apujat els preus, i resulta que ara, que la gent està fent, estem fent, la declaració d'hisenda, resulta que el teu sou, que l'han apujat nominalment una mica, *no* al nivell de preus, que han pujat –per tant, has perdut capacitat adquisitiva–, resulta que, pam!, saltes de tram i pagues més. Tempesta perfecta, també. Per tant, la majoria de ciutadans de Catalunya es trobaran amb aquesta campanya de renda, que mentre no arriben a final de mes, resulta que ara han de pagar més. I per això el que proposem des de Junts és rectificar aquesta injustícia. No va de model fiscal; va de que ajustem que la pèrdua de capacitat adquisitiva que tots els ciutadans de Catalunya noten a les seves butxaques..., el Govern no se n'aprofiti, i que senzillament fem justícia i que cadascú doncs acabi pagant el que ja pagava en el seu moment.

Exactament passa –exactament el mateix– amb la llei de successions: és injusta –és injusta. Perquè, al final, els rics –els rics, com que m'ho sentiré després– sempre

s'escapen: els rics munten societats, Simcavs. No. Estic parlant de les dades de l'enquesta del CEO, que diuen que el vuitanta per cent dels ciutadans de Catalunya consideren que això és un impost injust, i la nostra obligació, també, com a diputats és fer cas al vuitanta per cent de la població i, per tant, suprimir un impost injust. Que tots sabem, en el model de país que tenim, el típic escenari d'algú que li toca pagar l'impost de successions. Té a veure amb tota aquesta gent en el país, molts, vinguts de fora de Catalunya en el seu moment, que amb el seu esforç i el seu treball han comprat o s'han fet amb les seves mans una segona residència. El sacrifici de tota la família i els seus fills. I resulta que quan algú falta, quan els pares falten, alguns dels fills han d'endeutar-se i demanar un crèdit per pagar els impostos que li demana el Govern de la Generalitat. Això és injust, i en aquesta llei també ho rectificuem.

Per què passa això? Passa bàsicament per tres motius. Primer, perquè el PSC, el Govern del PSC, entén la fiscalitat com un instrument purament recaptatori. Sí, sí, sí, és veritat, consellera; no com a política fiscal: recaptatori. Segon, perquè Catalunya pateix un dèficit fiscal de més de 22.000 milions –això és l'elefant que ningú vol mirar. I, per tant, com que ens falten 22.000 milions, en comptes de plantar-se davant de l'Estat i buscar un bon acord de finançament, no, apugem més els impostos. Per tant, que els catalans paguin el dèficit fiscal i paguin més en funció de les mancances que tenim. I tercer, pel fracàs del Govern Illa –deixi'm dir-ho així–, que externalitza a la ciutadania la seva incompetència a l'hora de ser incapaços de plantar-se, com deia, davant de Madrid per un model de finançament just. Però, a la vegada, també són incapaços d'aprovar pressupostos i llei d'acompanyament. I, com que no es posen d'acord amb els seus socis d'investidura, el que fan amb la llei de mesures, per exemple, respecte a mesures a prendre davant del risc de la guerra... Per cert, diputat Cid, només un aclariment: el perjudici de la guerra i les mesures. La cimera la vam demanar des de Junts. Junts sempre ha estat, des del principi, en contra de la guerra. *(Aplaudiments.)* Aclariment.

Bé, doncs és gros, eh? Com que això és així, apugen el cànon de l'aigua. Crec que no és gaire conscient la ciutadania de Catalunya que, amb el que s'ha aprovat aquest dematí, ens apujaran a tots l'aigua i residus. Però, per què? Perquè no s'hi han posat d'acord. No hi ha llei d'acompanyament i, per tant, qui ho paga? El ciutadà. El ciutadà paga el fracàs de no haver-hi acord de pressupostos entre el PSC i els seus socis

d'investidura. Així doncs, avui, aquest Parlament ha de triar entre dos models: el del PSC, el Govern del PSC, que ofega fiscalment les classes mitjanes d'aquest país, que no lluita per un finançament just i que carrega el seu fracàs polític a la ciutadania, o el model de Junts per Catalunya, que és el que defensa que els impostos dels catalans han de revertir en serveis per als catalans. I avui proposem la rebaixa de l'IRPF i l'anul·lació de successions per fer costat a les classes mitjanes i treballadores, que són el motor del futur de prosperitat, de llibertat i de justícia social en el nostre país. I per això els hi demanem que hi donin suport i que escullin entre un model o l'altre: un model de precarietat i de fracàs o un model de futur nacional per al nostre país.

Gràcies, president.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat per defensar-les davant del Ple. En primer terme, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem... *(Veus de fons.)* No l'han presentada, vostès, l'esmena a la totalitat? *(Pausa.)* No? Doncs avui veig que els papers els tenim una mica... Doncs té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Efectivament, senyor Castellà, que paguin els rics o que guanyin els rics. Efectivament, aquest és el debat real d'avui. I que paguin els rics o que guanyin els rics és un debat rellevant en aquest país. I, mirin, sí, el dels Comuns, el nostre model és qui més té més paga. I el model de Junts sempre és el mateix: plogui, nevi, faci fred, faci vent o hi hagi una guerra, sempre rebaixes fiscals.

Perquè, senyor Castellà, jo no tinc cap dubte, tot i que faríem bé de revisar els tuits d'alguns dels seus diputats, que Junts per Catalunya està en contra de la guerra. Jo el que em pregunto és per què vostès plantegen sempre les mateixes receptes econòmiques dels que estan a favor de la guerra. Perquè les seves receptes econòmiques són les mateixes que les de PP, que les de VOX i que les d'Aliança. Mirin, vostès, com deia, sempre regals fiscals a qui més guanya, sempre. Avui toca IRPF, successions i donacions; en un altre moment va tocar, per exemple, l'impost

a les elèctriques. En aquest país no hi ha impost a les elèctriques gràcies a Junts per Catalunya. Repsol, benefici net de 2026: 1.900 milions d'euros. Acaba d'anunciar un dividend fins al 2028 de 3.600 milions d'euros. La cultura de l'esforç. *Vamos*, la classe mitjana d'aquest país, els accionistes de Repsol. Però, bé, podem continuar. Jo també..., segurament, això, el que devia passar és: pim-pam, trucada de Sánchez Llibre, i tot arreglat. Això sí, tot ben disfressadet, sempre ben disfressadet d'intentar ajudar les classes treballadores o les classes mitjanes d'aquest país.

I, mirin, la meva pregunta és: si els preocupa tant la inflació com a nosaltres, per què van votar en contra vostès, per exemple, del decret, en aquest cas del Govern de l'Estat, que permetia «topallar» en aquest cas els preus quan hi ha una situació d'emergència, com passa ara, per exemple, amb els preus dels carburants? Per què *sempre* que hi ha en aquest cas una reivindicació dels treballadors de millores salarials vostès estan sempre en contra? No els he sentit mai criticar cap patronal dient que cal augmentar els salaris, mai –mai. Mai ha estat la posició de Junts per Catalunya.

I, mirin, l'altre dia vostès deien –en aquest cas el vostre secretari general– que volien recuperar la cultura de l'esforç. Doncs avui parlarem de la cultura de l'esforç. Perquè la meva pregunta és: vostè ha calculat quina és la rebaixa fiscal que proposa? Quants milions d'euros? Quatre fulls, eh?, quatre fulls mai havien costat tant als catalans i catalanes. Saben exactament quina és el que a vostès suposa de pèrdua de recaptació de la Generalitat? L'hi pregunto, senyor..., a vostè, Castellà. Mil set-cents cinquanta milions d'euros. I vostès han governat i saben perfectament que això és més que tot el departament d'Empresa i Treball a l'actualitat, o que tot el Departament de Justícia, o més que tota la pujada del Departament d'Educació que estava prevista en el pressupost del 2026. Ara, això sí, als mestres se'ls hi ha d'apujar el salari. Clar que sí, però no sé com ho pagaran.

I, en tot cas, jo quan els hi dic: «Saben que això és impossible», saben per què ho saben? Perquè han governat. I vostès saben que precisament això no es pot fer, aquesta retallada no es pot fer sense destrossar l'estat del benestar. I sap per què? Perquè ja ho van fer? Si això ho va fer l'Artur Mas! –aquell que li cridaven «a quina mútua vas?»–, si això ho va fer la Irene Rigau!, si això ho va fer el Boi Ruiz! Això sí,

tot ben controladet pel Felip Puig. De fet, ho van fer quan vostè era el secretari en aquest cas d'Universitats. Després ja hi tornarem.

I, mirin, jo crec que també el que és important és determinar què és classe mitjana. Crec que és un debat interessant d'aquest país. El noranta-nou per cent dels catalans i catalanes guanyen menys de 85.000 euros bruts a l'any. És classe mitjana una persona que cobra setanta mil, vuitanta mil euros? Jo crec que sí. Per tant, mirin, la proposta actual d'IRPF la vam pactar amb vostès –la va pactar–, i vam pujar en aquest cas l'IRPF a les rendes de més de noranta mil euros. La meva pregunta és: per què en la seva proposta d'avui rebaixa la fiscalitat a algú que cobra 120.000 euros o 175.000 euros? Sí, senyor Castellà, sí, sí, sí. És que, miri, facin els números, que no ho saben... Vostès rebaixen setze euros al mes a les persones que cobren 33.000 euros en aquest país, que és el seixanta-sis per cent dels catalans, i catalanes, i rebaixen fins a setanta-cinc euros a la gent que guanya 150.000 euros al mes. És qui mai falla! És que vostès, cada vegada que es posen a tocar la fiscalitat..., sempre surten guanyant els mateixos. Sí, i és la seva proposta i és exactament el que fa la seva proposta. Senyor Batet, si no saben el que escriuen... Mirin, doncs no moguin el cap. Calculin, calculin el que han votat. Agafin la llei i decideixin el que fan.

Perquè, mirin, jo els hi explicaré una cosa. Setze euros al mes. Mirin, saben quant val una escola bressol a Barcelona per a una família que té, sumant tots dos progenitors, seixanta mil euros? Trenta-un euros al mes. Això sí que és ajudar la classe mitjana. Si és que això és ajudar la classe mitjana. Sap què és no ajudar la classe mitjana? Quan vostès van retallar l'impost de successions, [#] passar? Mirin, jo soc llicenciat en biologia. Els meus pares em van pagar la carrera. Pagava sis-cents euros al mes. Quan el senyor Castellà va ser secretari d'Universitats i van augmentar les taxes universitàries, van arribar a pagar quasi dos mil euros. Hi havia gent que havia de deixar la universitat. Això és el que va passar. Sí, sí. De sis-cents euros a dos mil euros, valia el curs a la universitat, senyor Castellà. Hi havia gent... Miri, l'hi poden explicar fins i tot professors de l'Autònoma com el Ricard Gomà, que se'ls hi presentaven alumnes en aquest cas que deien que no podien pagar. Sí, perquè per molta gent, senyor castellà, encara que no s'ho cregui vostè, 2.500 euros és moltíssim per pagar-se un curs de la universitat.

Però, mirin, jo crec que el tema de l'IRPF és de traca, però, clar, successions ja és espectacular, i donacions, increïble. Ja els hi he dit mil vegades: el setanta per cent de la gent d'aquest país o no té herència o paga menys d'un euro. Però, clar, donacions? És que vostès saben el que han escrit, realment? Això és cultura de l'esforç, el que vostès han posat aquí? Perquè, clar, deu ser molt cansat. Ah, no? És a dir, de vegades deu ser molt cansat rebre ajudes. Perquè vostès han escrit literalment que és: si una persona rep 300.000 euros dels seus pares per muntar un negoci i 200.000 euros per comprar-se un pis, gratis, *te sale gratis*. Et donen mig milió d'euros i no pagues res! És que ha de ser molt cansat, ha de ser cansadíssim. T'has d'esforçar moltíssim, evidentment, per rebre mig milió d'euros! Mig milió d'euros! No, no, o sigui, realment esforçadíssima, una persona. Mirin, saben què és realment cultura de l'esforç? Cultura de l'esforç són, per exemple, els mestres, els mossos, els sanitaris d'aquest país, per exemple, que són realment qui aixeca aquest país, i aquesta gent necessita sous dignes. I vostès el que fan cada dia, sempre que venen aquí, és el mateix: rebaixes fiscals a qui més té, disfressats, suposadament, d'una classe mitjana que vostès diuen ajudar i que, en realitat, ja els hi dic jo: el que sempre fan, sempre que poden, és posar-los la vida més difícil.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Aquesta proposició de llei no és una proposta de justícia fiscal: és una proposta

fitxer 28

de competició fiscal a la baixa. I això a Catalunya no és nou, ni és innocent ni és neutre. De fet, és un tema recurrent en aquesta banda dreta de la bancada. Ho ha fet el PP, amb proposta de llei inclosa; ho ha fet VOX, i avui ho fa Junts.

I en el cas de PP i Vox ja entenem d'on surten les misses per reduir els impostos. Per cert, reducció d'impostos, especialment d'aquells que més tenen. Doncs en el

cas de PP i Vox, està clar d'on surten: surten d'eliminar autogovern de Catalunya, surten d'eliminar, de minvar, el nostre autogovern. I això, ho tenim tots clar, els hi està bé. Però en el seu cas, senyors de Junts, d'on surten aquestes misses per retallar els impostos? On tenen la màquina de fer bitllets? O pensen tornar a governar reduint els serveis públics, retallant els serveis públics?

Perquè el que no té sentit és que avui mateix, en el Ple d'aquest matí, la seva diputada defensés els 6.400 milions d'euros que ens calen a Educació en compliment de la LEC i que vostès ara vulguin reduir els ingressos de la Generalitat. El que no té sentit és que a cada comissió de Territori demanin més carreteres, més autobusos, millors trens i vulguin reduir els ingressos de la Generalitat. I parlo de Territori perquè és una comissió on estic, però podríem parlar de qualsevol comissió.

Més escoles i millors, més centres sanitaris, més infraestructures, més inversió en habitatge, més actuacions territorials, més ajuts, més programes, més, més, més, més... No es pot governar dient alhora «volem més país» i dir alhora «volem menys recursos públics». Això no és fiscalitat responsable, això és populisme fiscal.

Per això, des d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la totalitat, perquè nosaltres ho fem des de la convicció clara i coherent amb el que Esquerra Republicana hem defensat reiteradament sempre que hem tingut responsabilitats de govern i quan també no les tenim. No com qui actua d'una manera quan és al govern i un altre quan no hi és.

Els hi deia aquest matí el company diputat Albert Salvadó: no hi ha cap impost dels que paguem els catalans i catalanes que no fos incrementat o creat per Junts quan governava. La política fiscal no és una batalla d'eslògans, és una eina essencial per garantir drets, igualtat d'oportunitats i cohesió social. La fiscalitat justa no és un càstig, és el preu de la civilització. Sense impostos progressius no hi ha sanitat pública, no hi ha escola inclusiva ni serveis socials forts. I sense aquests pilars el país retrocedeix.

Esquerra ha defensat sempre que abaixar impostos sense criteri ni progressivitat acaba debilitant l'estat del benestar i, paradoxalment, perjudicant aquells que vostès diuen voler ajudar.

Junts ens presenta aquesta proposició com una mesura per alleugerir la càrrega fiscal de les classes mitjanes. Però quan un es llegeix el text amb deteniment, i no amb els eslògans que després diem aquí, el que troba és una rebaixa de l'IRPF sense garantia de progressivitat real, que contrasta, per cert, amb la deflactació que va fer el govern d'Esquerra en el seu moment, on, sí, rebaixava el que paguen les rendes menors de trenta mil euros, ajustant trams immediatament posteriors per neutralitzar aquest benefici a les rendes més altes.

Però, sobretot, el que troba és una bonificació generalitzada d'aquest noranta-nou per cent de l'impost de successions i donacions, també per als patrimonis elevats. I aquesta no és la fiscalitat que nosaltres defensem, perquè nosaltres defensem que els impostos no serveixen només per recaptar, sinó per corregir desigualtats. I l'impost de successions és precisament un dels pocs instruments que tenim per evitar que la desigualtat es transmeti intacta de generació en generació.

El seu discurs de que tothom paga per les herències no és cert. I els hi dic en primera persona. Malauradament, el meu pare va morir fa un any amb noranta-nou anys i jo vaig heretar la part del pis de casa de tota la vida, un pis de Barcelona. Curiosament, no vaig pagar res, perquè no és cert que la gent per successions pagui a Catalunya. La gran majoria de la gent en el nostre país no paga per les herències familiars ordinàries. No paguen successions aquestes herències a Catalunya. De debò, els que paguen aquestes herències no són les persones que treballant..., persones treballadores, famílies, treballadores, han construït un mínim patrimoni que li passen als seus fills. Qui ho paga són aquells que tenen més poder adquisitiu, són aquells que sí que tenen moltíssima capacitat.

En tot cas, no ho diem des d'Esquerra Republicana, ho diu el professor Mas-Colell quan defineix l'impost de successions com una font d'ingressos molt valuosa que no perjudica les classes mitjanes ni els nuclis familiars.

Per tant, quan Junts diu que les famílies no poden heretar, no està parlant de famílies com la meva, famílies treballadores, els hi deia Està parlant de grans patrimonis. Perquè nosaltres entenem que el que no es pot heretar és la desigualtat. No, no em faci que no, senyor Canadell, i no expliqui el rotllo aquell de «és que si viuen en una residència», no és cert, perquè no és veritat i ho sap...

El president

Si us plau...

Lluïsa Llop Fernández

...només cal que es miri la normativa de l'Agència Tributària. No és cert el que vostè explica habitualment.

En tot cas, nosaltres entenem que no es pot heretar la desigualtat. No es pot permetre que les oportunitats vitals depenguin del cognom o del codi fiscal. Si eliminem de facto l'impost de successions, es converteix la riquesa heretada en un privilegi blindat, es trenca el principi d'igualtat d'oportunitats i es cronifiquen les diferències de classe.

Aquest és un error que ja van cometre fa quinze anys, quan van suprimir successions enmig d'una forta crisi d'ingressos per a la Generalitat. Milions d'euros perduts per garantir els privilegis dels més rics mentre paralitzaven les obres per fer front a la sequera o retallaven la sanitat i l'educació. Per cert, *spoiler*, el van tornar a instaurar vostès mateixos quan estaven al govern de la Generalitat.

En tot cas, senyor Castellà, sí, l'hi compro: cert, tenim un problema enorme i no és un elefant del que ningú parla, es diu dèficit fiscal i cal abordar-ho. Nosaltres hem aconseguit, la solució que hem aconseguit fins ara, que és aquest nou model de finançament que suposa més de 4.000 milions d'euros i un consorci per assegurar-se que el que es destina a Catalunya s'executa. Perquè és veritat, l'Estat després tampoc ens executa les obres.

Si som capaços de millorar-ho, nosaltres els acompanyarem, però mentrestant això no comporta la rebaixa que vostès ens proposen fiscalment; hi insisteixo, especialment en l'impost de successions.

En tot cas, ja acabo. Des d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la totalitat, no perquè no calgui parlar de fiscalitat, que entenem que sí, que és important parlar de fiscalitat i abordar tots els seus aspectes, sinó perquè Catalunya no necessita menys estat del benestar, sinó més capacitat per sostenir-lo. Perquè la justícia fiscal no és pagar menys, si no és que qui té més pagui el que toca i qui té

menys rebí el que es mereix. La igualtat no s'hereta, es construeix. I un país que vol ser lliure també ha de ser just.

Gràcies.

El president

I, en darrer terme, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Diputats de Junts, parlem sense filtres de la fórmula del seu negoci; bé, del seu i del Partit Popular, que ja no sabem si són socis potencials o directament coautors. Perquè vull recordar que fa només unes setmanes debatíem aquí una proposició del Partit Popular i la que vostès presenten avui sembla una còpia literal amb unes sigles diferents.

I és que una cosa és coincidir un dia, però ja quan comparteixen textos i arguments ens comencem a preguntar si això és un símptoma d'una relació estable entre vostès. Però, bé, deixem la relació, que ja es definirà amb el temps i anem al contingut.

Avui explicarem als catalans i les catalanes tot allò que la dreta no vol que coneguem: la veritat del seu negoci rodó, i per què les rebaixes fiscals són com aquelles ofertes del supermercat que semblen irresistibles fins que arribes a caixa i t'adones que t'ha sortit molt més car del què et pensaves. Perquè el *core*, el nucli central del seu negoci, és fer creure que et regalen alguna cosa quan en realitat t'acaben cobrant el doble.

I és que el negoci funciona així. Tot comença amb el relat; aquest és el primer mecanisme d'engany. Vostès proclamen repetidament que a Catalunya hi ha un infern fiscal. I així, a poc a poc, instal·len una idea molt simple: que el problema són els impostos. I, clar, si el problema és aquest, la solució ja la tenen vostès preparada, perquè vostès no expliquen la realitat, no volen que mirem qui guanya i guanya mentre la majoria paga i l'enganyen.

I un cop creat el relat, arriba la solució màgica: abaixem impostos de forma generalitzada. Aquest és el segon mecanisme d'engany. Però a qui beneficia realment? Els més rics i poderosos, a qui més ingressa i més patrimoni acumula. Vostès, molt elegants, però fan servir aquest discurs de protecció social per dissimular una veritable transferència econòmica cap a les rendes altes.

Tercer mecanisme d'engany a l'hora de prendre les decisions, perquè quan aquesta cambra ha tingut l'oportunitat d'ajudar la majoria de catalans i catalanes, vostès hi han votat en contra. Quan es va proposar abaixar l'IRPF a les rendes de menys de 33.000 euros, vostès hi van votar en contra. Quan parlem de salaris dignes, de drets laborals o de repartir millor la riquesa, també hi voten en contra. És a dir, utilitzen els treballadors com a argument, però rebutgen qualsevol mesura que millori realment la seva vida.

I ho hem vist també en habitatge. Quan es proposa regular l'especulació o posar límits als abusos o garantir l'accés a un habitatge digne, hi tornen a votar en contra. Però, mirin, té sentit, tot quadra. No es preocupin, no fos el cas que en lloc de continuar augmentant els beneficis, deixessin de créixer per als de sempre.

I quart i últim mecanisme d'engany: convertir els drets en un negoci per així acabar de fer el sistema rodó. Quan s'abaixen els impostos es redueixen els ingressos públics. I llavors passa una cosa: la sanitat pública es tensiona? Creix la privada. L'educació pública és debilita? Creix la privada. L'habitatge es dispara? Creix la inversió especulativa. I així el seu model de negoci es perfecciona, uns pocs paguen menys impostos i guanyen més diners prestant serveis essencials a través del sector privat. I aquí és on el seu negoci, el negoci de la dreta, es blinda.

I saben vostès qui passa per caixa? La classe treballadora sempre. La majoria de catalans i catalanes als qui vostès utilitzen de tapadora, els posen davant del discurs perquè no es vegi el que hi ha darrere. Però quan arriba el moment de repartir beneficis els fan desaparèixer. I mentrestant, els de sempre acumulen encara més.

Perquè al final, quan passem per caixa no hi ha descomptes; hi ha una factura i la factura és clara: menys serveis públics, sous més baixos i una vida cada cop més cara per a la majoria. Això, diputats, no és *laissez faire*, és *laissez acumuler*.

I permetin-me acabar amb una idea que vostès haurien de repensar: no és cert que sense classe mitjana no hi ha estat del benestar. És just al revés: sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. Repeteixo: sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. Perquè la classe mitjana no neix de la casualitat ni de la mà invisible del mercat; neix d'escoles públiques que igualen oportunitats, d'una sanitat que protegeix sense preguntar quan tens el compte corrent (*alguns aplaudiments*), de drets laborals que donen estabilitat i d'un sistema fiscal just que redistribueix.

I per tot això, avui votarem a favor de l'esmena a la totalitat, perquè això que vostès porten aquí no és una reforma fiscal justa, és una peça clau del negoci de la dreta. I el més sofisticat de tot és que ho fan en nom dels qui acaben pagant la factura.

I per acabar, els hi he de dir, diputat de Junts, diputat Castellà, que ens preocupa molt i molt la seva font d'inspiració. Una inspiració que mira clarament al model del Partit Popular, tant en la forma com en les receptes i avui també fins i tot en el redactat.

Moltes gràcies.

El president

Ja hem aclarit i hem esbrinat què ha passat amb l'esmena a la totalitat de la CUP. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular havia presentat dues esmenes a la totalitat per error. N'ha retirada una, però l'altra roman i, per tant, ara és el seu torn per tal de defensar-la davant del Ple. Té la paraula, doncs, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies, president. I disculpin, la Mesa. Es veu que hi estàvem tant en contra que hem presentat dues esmenes a la totalitat.

Mirin, jo cada volta que..., ja hem parlat d'això en aquest plenari, però cada volta que els escolto parlar de la cultura de l'esforç, la veritat és que em sembla que és una cosa que no s'hauria de poder fer, especialment des de Catalunya, on hauríem de tenir més coneixement que potser d'altres..., o hauríem de tenir una sensibilitat especial respecte a determinades qüestions.

Les herències i la cultura de l'esforç. Ara que s'està posant de moda això d'intentar contraposar-nos entre generacions, en comptes de parlar de que, per exemple, Amancio Ortega mateix ja ha decidit que això de produir no és tan important com acumular pisos, crec que és important que parlem de en realitat quins són els impostos que hem pagat la gran majoria dels treballadors.

Mentre estava aquí escoltant-vos, he calculat que jo només en els últims cinc anys del que més he pagat d'impostos és de l'impost del rendisme; he pagat més de 26.000 euros per tenir un lloc on viure. Perquè, clar, no he heretat moltes cases.

Però quan es parla d'aquesta cultura de l'esforç, llavors haig de tornar a anar a qui era Sol Daurella, perquè entenc que la catalana més rica és qui més s'ha esforçat. De veritat en aquest plenari sostindrem que la catalana més rica és la que més s'ha esforçat i que, per tant, la cultura de l'esforç funciona? La catalana més rica, la presidenta de Coca-Cola, neta de Santiago

fitxer 29

Daurella de Rull, el primer president de Coca-Cola de l'Estat hem de recordar que era Juan Manuel Sainz de Vicuña, net polític de Primo de Rivera, fundador de la Falange. Que Franco va ser qui va decidir que la primera fàbrica de Coca-Cola fos a Catalunya i que Vicuña va ser qui va repartir aquestes franquícies i que, per tant, aquesta senyora que ara tindria..., deu tenir seixanta-dos anys, perquè és del mateix any que el meu pare, és la catalana que més s'ha esforçat. Doncs bé, sabem que no, sabem que aquí no hi ha hagut un repartiment mai de la riquesa igual sabem que la cultura de l'esforç és mentida, que tant de bo meritocràcia, que si algú vol meritocràcia en aquest plenari i en aquest país són els fills dels treballadors, perquè ja ens agradaria poder competir en les mateixes condicions d'aquells que neixen ja amb la vida assegurada.

I, per tant, entenc que entenc la ràbia també d'un treballador que després d'hores esperant el tren, d'aixecar-se, de pràcticament només preparar-se per treballar, treballar i entregar a la gent que estima un cos cansat i una ment esgotada. I després de tot això i d'una estona infinita en el mòbil, arribar i veure que hi ha part dels nostres impostos que van, per exemple, a escoles elitistes que segreguen o a escoles de

l'Opus, o a escoles on no podran anar mai els seus fills. I ho entenc. Entenc la sensació que t'envaeix quan pagues..., perquè defensem els impostos, perquè paguen la sanitat pública, perquè paguen l'escola pública i perquè paguen moltes de les qüestions que necessitem. Sí. Però no ens enganyem: els impostos no només paguen les coses que ens agraden perquè sostenen la vida, també paguen que hi hagi diputats aquí, que al final tots ens veiem, que passin l'estoneta mirant rellotges cars. Això també ho paguen.

La sensació... No sé si vostès l'han tingut mai. La sensació que hi ha una festa a la que no se'ns ha convidat. La sensació de que hi ha una festa en algun lloc de la que vostès no formen part. Jo ho entenc. Entenc el malestar de molts treballadors d'aquest país que senten que amb els seus impostos es paga també a la policia que desnona perquè hi hagi un CEO als Estats Units que pugui decidir si podem viure a Gràcia o no podem viure a Gràcia. Entenc aquest malestar. És el malestar que intenta tragar l'extrema dreta quan parla de les paguetes i de les fundacions com si precisament no fossin les seves fundacions i les seves paguetes les que estem pagant entre tots. I entenc el malestar quan sembla que els que omplim aquest plenari vivim una vida que no és la dels altres, perquè es parlava aquí de percentils. Doncs bé, el sou de gran part dels diputats d'aquí és el que està per sobre del percentil 90.

Això és el que tenim en aquest país. Es vol aturar l'extrema dreta? S'ha de repartir millor. Es vol aturar l'extrema dreta? No ens fem trampes al solitari. Els impostos no només estan pagant les coses que necessitem, també estem pagant un munt de coses que no necessitem. També estan pagant uns sous que són innecessàriament i que són escandalosament alts, perquè qui representa el poble s'hauria d'assemblar al poble. I honestament, quan surten d'aquí, quan van a fer actes i demés, veuen a la majoria de la gent vestits com van en aquest plenari? Perquè a mi a vegades hi ha diputats que fan riures de si vaig amb xandall o no vaig amb xandall. Bé, doncs segurament ens assemblem molt més diputats com Dani Cornellà, diputats com Xavier Pellicer, diputats de les esquerres, de com es vesteix la gran majoria de la gent. I hi ha un problema. Hi ha un problema també amb aquest tema d'aquestes festes a les quals no estem convidats. És que llavors arriba l'extrema dreta i pot dir

que s'ha acabat la festa. Però jo no tinc aquesta sensació. Tinc la sensació que mai hem pogut anar a aquestes festes.

Tinc la sensació que si realment tinguéssim els diners destinats al que toca la sanitat pública no tindria les cues que té. Tinc la sensació que si realment destinessin els diners on toca, els problemes de salut mental no s'intentarien solucionar escurçant les baixes, es solucionarien tenint una atenció mèdica correcta i els problemes osteomusculars es solucionarien tenint una assistència mèdica correcta. I la cultura de l'esforç començaria a ser veritat. La meritocràcia que tant ens agradaria començaria a ser veritat.

La meva sensació és que si féssim la feina que ens toca, si la política no es passés tant de temps prorrogada en aquest país, segurament el que podríem dir a la gran majoria del país és que la festa, per a ells, encara no ha començat. I crec que aquesta és la tasca de l'esquerra. No només denunciar que les baixades d'impostos significarien un desastre per a la gran majoria del país, que necessita aquests serveis públics que ens sostenen la vida, i que s'ha vist cada vegada que hem tingut un problema seriós i mundial. Ho hem vist durant la covid. Ho hem vist quan hi ha pujades, per exemple, de preu entorn a determinades guerres. Ho hem vist en aquests moments. Els serveis públics són estrictament el que sosté moltes vegades la vida. Ara bé, hem de començar a ser honestos i dir: no, els diners no sempre estaran on toca.

Perquè hi ha moltíssims empresaris dels que envien aquí a representants de la dreta a dir propostes polítiques una vegada i una altra, en una mena de dia de la marmota en què tots els dies estem en un infern fiscal que no viu ningú, pràcticament ningú de la gent que estem en aquest Parlament. Si volen els torno a calcular el que haurien de pagar d'impostos, però em sembla que és una vergonya que segurament puguin tenir assessors per fer-ho. El que passa és que està bé que no passin per les dietes del Parlament –si ens disculpa.

Dit això, no ho sé..., em sembla que seria honest –seria honest– que poguéssim discutir també de cap a on van aquests impostos, perquè els impostos no serveixin per fer la vida més difícil a la gent, que els impostos no serveixin per desnonar famílies, moltes vegades també d'empreses que estan incomplint la llei, com ja s'ha

dit avui en aquest plenari. Que tinguéssim impostos no per pagar escoles d'elit on no poden anar la majoria de la població i no per dir després que donem motxilles per portar els nens, a on? A escoles on tota la vida els assenyalaran perquè no tenen prou diners per estar a l'alçada dels seus companys? Una aposta real per acabar amb aquesta cantarella de l'infern fiscal és apostar per una pública de qualitat i d'elit a la sanitat i a l'educació. Això és el que ens toca si de veritat volem aturar l'extrema dreta.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de Junts pot fer un torn en contra, i, per tant, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Quan veig tanta excitació, deu ser que alguna cosa s'amaga. I crec que hauríem de ser més rigorosos, exactament, amb el que estem proposant aquí. Diputada Vega, que parla dels rics, no-rics, els rellotges... En el meu grup parlamentari cap diputat ni cap exdiputat és un gran tenidor immobiliari. Cap d'ells. Jo no sé si tothom pot dir el mateix. *(Aplaudiments.)*

I contestaré en general a la intervenció del senyor Cid, però crec que val per algunes altres intervencions, i és quan diria..., no s'han llegit la proposta. No, no, no, no... Fixi-s'hi, perquè és que els esperava. A la segona intervenció ningú ha parlat de paritat de poder adquisitiu, oi? No, no, no, no, no, no. Perquè no se l'han llegit. Perquè el que hem adequat a totes les rendes és la paritat de poder adquisitiu. Que tots siguem iguals. Allò que els agrada tant als espanyols, eh? I retocar el tipus, només fins a 55.000 euros. Són rics. Tranquil, que vostè no entrarà aquí. *(Remor de veus.)* Per tant, fins a 55.000 euros. *(Aplaudiments.)* No, no, no, no, no. Però jo ho defenso, escolti'm.

El president

Senyor Cid... Senyor Cid... Senyor Castellà, aturi's un moment. Senyor Cid: el diputat té dret a poder ser escoltat i, en qualsevol cas, si vostè vol demanar la paraula per

qualsevol circumstància, ho pot fer, però el diputat té dret a ser escoltat. Pot continuar, senyor Castellà.

Toni Castellà i Clavé

I com que hem de trencar tòpics, quan vostè diu que mai ens ha vist defensar la puja de sous, llavors presentem una llei a aquest Parlament per defensar que s'apugi el sou mínim interprofessional a Catalunya, perquè és injust, no per a alguns, no, per a tots, i vostès em presenten esmenes a la totalitat. *(Aplaudiments.)* És que clar!

I després, les receptes, les mateixes receptes davant de la crisi que ens pot venir, i greu, i que comencem a notar del conflicte i de la guerra. Els efectes principals ja els tenim aquest mes, amb la puja de preus. Tornem a estar amb unes xifres que són preocupants. Crec que ho compartim tots. Doncs, escoltin bé els ciutadans. És a dir, les mesures que es prenen és: hem d'intentar contenir els preus i la primera mesura que exposen és t'apujo l'aigua i t'apujo els residus. *(Aplaudiments.)* Això són receptes, de veritat, per contenir els preus? I faig una última reflexió, i aquí, en aquesta última intervenció jo no desespero i segueixo demanant el suport de la cambra, però faig una demanda explícitament als grups independentistes d'aquest hemicicle.

Un independentista, mentre a Catalunya hagi dèficit fiscal, mentre als ciutadans de Catalunya, part dels seus impostos se'n van a l'Estat espanyol i és un espoli en tota regla, un independentista mai pot donar cobertura que es compensi això amb més impostos. Mai. Per tant, demano el suport dels independentistes de la cambra fins que no tinguem un finançament just o la independència.

Gràcies.

El president

Senyor Cid, per què demana la paraula?

David Cid Colomer

Home, per una al·lusió personal. A més a més, sobre el meu salari, és a dir, directe a una qüestió personal. *(Remor de veus.)*

El president

Té la paraula un minut.

David Cid Colomer

Miri, senyor castellà, jo no he entrat en cap qüestió personal, però si vol hi entrem. Mirin, és molt trist fer política per arreglar-se les seves herències, els seus sous i les seves donacions. Jo crec que ja està bé de, en nom de la classe mitjana, voler, vostès –i que no m'ha contestat– que algú a qui donen 300.000 euros per muntar un negoci, o 200.000 euros, evidentment, per comprar-se un pis, pagui zero gràcies a Junts per Catalunya. Això no és la classe mitjana. Això és ajudar-se...

El president

Senyor Cid, parlàvem de la seva retribució, no de... Senyor Castellà, té un minut... *(Remor de veus.)* Sí, perquè el senyor Cid havia demanat la paraula per al·lusions, per referir-se a l'al·lusió sobre la seva retribució, no per tornar a entrar en el debat, però en la mesura que ha obert... Senyor Castellà.

Toni Castellà i Clavé

Jo sí que li contemplaré el Reglament, perquè el senyor Cid suggereix que tingui una intencionalitat personal. Miri, jo represento... Sí, tinc una intencionalitat, represento el vuitanta per cent de la població d'aquest país, vostè el cinc per cent. *(Algú diu: «molt bé!». Aplaudiments.)*

El president

A continuació per expressar el seu posicionament, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris, per un temps màxim de cinc minuts. En primer terme, té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; gràcies, president. Conseller, conselleres, diputats i diputades: a Espanya s'està consolidant una escalada recaptatòria sense precedents aprofitant el context inflacionari. Si ens centrem en l'impost sobre la renda de les persones, la recaptació estatal ha augmentat un setanta per cent durant els vuit anys de govern de Pedro

Sánchez, passant de 82.000 milions d'euros l'any 2018 a 142.000 milions d'euros el 2025.

I encara és més notori a Catalunya, on gràcies als governs de Junts, d'Esquerra i ara del Partit Socialista, suportem major pressió fiscal, per la qual cosa la recaptació del tram autonòmic de l'IRPF encara ha incrementat més, fins al noranta per cent. I el problema està en què, al mateix temps, els catalans s'han anat empobrint fins a un punt que, segons l'Idescat, actualment el quaranta-set per cent de les famílies catalanes tenen dificultats econòmiques per arribar a fi de mes.

Aquesta situació és, doncs, insostenible, i ens ha de fer reflexionar sobre com hem d'avançar cap a una administració pública basada en menys impostos i millors serveis. Des del Partit Popular estem convençuts que aquesta combinació és factible i, de fet, ho estem demostrant en les comunitats autònomes on governem, amb una fiscalitat justa i moderada i una bona gestió dels recursos públics. En canvi, què ha fet el Govern de Pedro Sánchez? Sorprenentment, ha aplicat quasi cent pujades fiscals i de cotitzacions socials des que és president a Espanya, generant encara més pressió fiscal al contribuent. S'estima que avui en dia els espanyols paguem 2.400 euros addicionals a l'any per increments de l'IRPF, cotitzacions i la no deflactació dels impostos.

Per la seva banda, quines principals mesures fiscals ha aplicat el Govern de Salvador Illa? Doncs que no ens enganyin: cap rebaixa en l'impost sobre la renda per a les famílies amb rendes mitjanes. Per altre costat, ha incrementat el tipus impositiu de l'ITP, tot i que ja era el més alt d'Espanya. I sense oblidar que des de l'1 d'abril s'ha duplicat l'impost turístic a Catalunya, afectant el turisme nacional i restant competitivitat al sector, i que, per cert, Junts per Catalunya, veu amb bons ulls, en temporada alta, no?, i de forma més gradual.

En contraposició, quines mesures hem presentat des del Partit Popular de Catalunya? Pel que fa a l'IRPF, hem proposat ajustar els trams de renda a la inflació, rebaixar el tipus impositiu a les rendes baixes i mitjanes, revisar el mínim familiar, doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual, doblar la deducció per naixement, per adopció o acolliment i aplicar deducció per adquisició de material i

menjador escolar. També hem proposat ampliar les bonificacions de l'impost de successions,

fitxer 30

perquè és un impost injust, immoral que afecta sobretot a la classe mitjana i amb clares desigualtats territorials. Així mateix, hem defensat la reducció de l'ITP sobre la compra de l'habitatge habitual, com no augmenta l'impost turístic a Catalunya.

Per tant, no hi ha dubte que veiem amb bons ulls aquesta proposta de Junts, pel que fa a l'IRPF, d'ampliar els trams de renda i reduir els tipus per a rendes baixes i mitjanes, així com augmentar el mínim personal que no tributa. I respecte a l'impost de successions, considerem que és just incloure una bonificació en l'impost a favor dels contribuents de grau tercer, no?, de parentiu.

Si bé hi ha dues grans diferències en matèria fiscal entre Junts i el Partit Popular: la coherència i la finalitat. Primer, vostès no són coherents, perquè l'oposició proposen reduccions fiscals, i, quan governen, apugen impostos. Així, davant la pràctica supressió de l'impost de successions, l'any 2011, a petició del Partit Popular, el van restablir el 2013 de la mà d'Esquerra Republicana, i l'any 2020 el van pujar en plena pandèmia.

I pel que fa a l'impost sobre la renda, tampoc van fer res per reduir la càrrega fiscal a les rendes del treball des del 2011 al 2021, quan van ostentar la presidència del Govern de la Generalitat.

Segon, la finalitat. Des del Partit Popular volem reduir els impostos per incrementar la capacitat adquisitiva de les famílies de renda baixa i mitjana, però, al mateix temps, millorar els serveis públics, a partir d'eliminar la despesa supèrflua, com les ambaixades a l'exterior o subvencions a entitats afins, i aprimant la macroestructura de la Generalitat. En canvi, Junts prefereix finançar el procés separatista en comptes d'oferir els serveis públics que els catalans necessiten.

En definitiva, només el PP defensa menys impostos i millors serveis per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bé, avui debatem una proposta que, sobre paper, pretén abaixar impostos, i mira, qualsevol iniciativa que vagi en aquesta direcció de reduir la càrrega fiscal dels catalans, doncs, mereix, com a mínim, ser considerada.

Però també cal dir la veritat. Aquesta proposta es queda curta, i ve des de la incoherència, perquè qui ho proposa, Junts per Catalunya és el responsable de l'última pujada de l'impost de successions amb Esquerra Republicana i de que Catalunya sigui de les regions amb un IRPF més alt de tot Espanya.

I no són fiables, perquè segons amb qui parli de Junts, doncs, o és socialdemòcrata, o és liberal, o és exconvergent, o és divergent, o diu una cosa o diu la contrària. I no podem presentar com a solució a qui és el protagonisme de l'abús fiscal que pateixen milers de catalans.

La propuesta plantea tres cosas. Primero, una bajada de IRPF autonómico y un aumento del mínimo personal. Segundo, la bonificación del noventa y nueve por ciento en los grupos I y II, familiares y directos. Y tercero, incentivos para donaciones en vivienda y empresas.

¿Es positivo? Sí. ¿Es suficiente? No, porque el problema de Catalunya no es que falten pequeños ajustes fiscales. El problema que tenemos es que tenemos un sistema fiscal propio, de nuestra competencia, que es asfixiante, injusto y confiscatorio para los trabajadores.

Desde VOX lo decimos claro. El impuesto de sucesiones y donaciones debe desaparecer, porque es un impuesto injusto, profundamente injusto, porque graba un patrimonio que ya ha sido tributario y que se suele juntar con la plusvalía municipal cuando uno liquida la herencia, y porque obliga a muchas familias a renunciar a la herencia.

No será el caso... O de pedir un crédito. No será el caso de Laia Reguant, que tiene muchísimos inmuebles, y supongo que algo pagará. Y no es una exageración, es la realidad. Y cuando VOX gobierne, eliminaremos el impuesto de sucesiones en toda España.

Y respecto al IRPF, estamos en abril, y ahora millones de españoles y de catalanes pasan ese calvario fiscal, de buscar un fiscal de confianza, de contratarle, de ir a Hacienda a hacer cola o de buscarse la vida como sea.

Y cuando los catalanes y los trabajadores hagan su declaración, deben saber esa realidad: que no falta dinero, que sobra despilfarro, y que hay culpables. El culpable son ustedes.

Con un modelo que les quita el dinero de las nóminas para facilitar sus gastos; sus chiringuitos; sus embajadas; sus duplicidades; sus subvenciones ideológicas, que las tiene que pagar Laia Reguant, y no con el dinero de todos los trabajadores.

Y una Administración totalmente sobredimensionada, que los trabajadores tienen que hacer ese ejercicio. Yo, en mi nómina, veo un IRPF. Multipliquémoslo por doce o por catorce. Eso es lo que paga el esfuerzo, cada trabajador, para que ustedes luego malgasten su dinero.

Yo sí planteo un ligero toque. De hecho, se está hablando de apenas 2.000 millones de euros, cuando la reducción de IRPF en Cataluña es de 25.000 millones de euros. Y, como es positivo, en VOX podemos apoyarlo. Veremos. Pero VOX propone un modelo claro y distinto para toda España.

Primero, igual para toda España, que no discrimine en virtud donde vivas, según las cesiones que han ido haciendo los grandes partidos y el bipartidismo. Excepción de rentas para menos de 22.000 euros, sí, para la gente más humilde. Excepción de rentas para los menores, los que ingresan menos de 22.000 euros.

Dos tramos. Quince por ciento hasta 70.000, y, a partir de entonces, veinticinco por ciento. Y algo fundamental, reducción de cuatro puntos del tipo de IRPF para cada hijo. Si tienes cuatro, cuatro por cuatro, dieciséis por ciento, dieciséis puntos menos. Porque nosotros, desde VOX, creemos en la familia, y, desde VOX, queremos fomentar la natalita nacional.

Y frente a que les dirán que eso no es posible, que no se puede hacer, nosotros respondemos que sí que se puede hacer, que lo vamos a demostrar y que se debe hacer. Se puede bajar básicamente impuestos, sucesiones, patrimonio, donaciones..., aquellos que castigan el ahorro familiar.

Se puede bajar el ITP que castiga la compra de vivienda habitual, que los socialistas, Esquerra y Comuns han ido del diez al once por ciento; un auténtico escándalo. Y, por supuesto, se puede bajar el IRPF que castiga el trabajo, sobre todo para las rentas más humilde, para los currantes de toda la vida.

Lo que pasa es que hay que hacer algo. Se puede incluso incrementar el gasto en hospitales, colegios, carreteras, seguridad, vivienda y ayudas sociales para nacionales. No se puede despilfarrar el dinero para extranjeros; eso es algo esencial. Y se puede hacer algo esencial y muy necesario: recortar el gasto político, eliminar subvenciones ideológicas, que, como decimos, las pague la jornada de Laia Reguant, pero no el dinero de todos los trabajadores.

Y se puede acabar con el despilfarro, porque el problema de España y de Cataluña no es que se recaude poco. El problema es que se gasta muy mal.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som partidaris de considerar, debatre i votar favorablement a qualsevol proposta que impliqui reduir la pressió fiscal que patim els catalans, però no pas de forma crítica.

A la segona frase de l'exposició de motius, Junts afirma que Catalunya té aspiracions de progrés econòmic i cohesió social. No. Catalunya aspira a restituir l'estat propi que la Castella borbònica li va arrabassar fa més de tres-cents anys.

Sense sobirania plena, no hi ha formula de progrés viable per als catalans. Sense el control de les nostres fronteres, no hi ha cap garantia de poder cohesionar socialment el país. Espanya no deixarà de saquejar els nostres recursos ni les nostres arque fins que li barrem definitivament el pas.

La realitat fiscal catalana és bastant més complexa que aquests quatre fulls que presenten avui centrats en l'IRPF i l'impost de successions. No creuen que caldria abordar també una reducció de l'impost de transmissions patrimonials, de l'impost sobre el patrimoni i de la quinzena de tributs propis que molts altres territoris de l'Estat artificial espanyol no pateixen?

La seva proposta és una còpia parcial del text que Aliança Catalana va presentar el 12 de febrer d'enguany, durant el debat general sobre la crisi de l'ascensor social. Un text que, recordem-ho, vostès van tombar en honor i per la gràcia del cordó antidemocràtic que van signar amb el PSOE.

Després de tombar-lo, el copien, a mitges, sense incloure una memòria econòmica clara, sense una quantificació de l'impacte pressupostari, sense una explicació detallada i coherent de com es compensarà la reducció d'ingressos.

Governar un país no és fer anuncis de rebaixes fiscals per obtenir titulars de premsa ni rèdits polítics a les enquestes. És garantir que aquestes rebaixes siguin sostenibles i compatibles amb l'estat del benestar i els serveis públics de qualitat que se'n deriven.

No diem pas, eh?, que no sigui possible retallar despesa pública. És tan fàcil com fer quatre cerques al Mejòmetre per adonar-se que hi ha marge i camp per córrer. Però les tristes engrunes fiscals que vostès plantegen en aquest text no tindran cap impacte substancial en la vida de la majoria de catalans.

Per a un català sense càrregues familiars, amb un rendiment brut del treball de 30.000 euros anuals, la seva proposta suposaria un estalvi net mensual de vint-i-set euros. De debò consideren que aquesta xifra arriba a reforma fiscal?

Si parlem de l'indecent impost de successions, podem compartir plenament la seva narrativa. És una injustícia social, sí, immoral. Però la pregunta és: han traslladat aquesta reflexió als consellers del seu partit, que van incrementar-lo a traïció i amb nocturnitat durant la pandèmia?

Perquè el darrer cop que Junts va governar aquest país, van aprovar una reforma que incrementava els tipus impositius, reduïa les bonificacions i reintroduïa

coeficients multiplicadors en funció del patrimoni preexistent dels hereus, és a dir, tot el contrari del que avui indiquen i defensen.

Van aconseguir recaptar 353,7 milions d'euros addicionals escanyant els hereus dels avis que morien sense atenció sanitària a les residències ni plaça a les unitats de vigilància intensiva dels hospitals. I avui es planten aquí a donar-nos gat per llebre, com si els catalans fóssim una colla de desmemoriats fàcils d'enganyar.

M'imagino que deuen sentir nostàlgia d'aquells temps en què no existia Aliança Catalana, en què podien aixecar la camisa els catalans i sortir-ne indemnes la següent legislatura. Doncs em sap greu per vostès, perquè aquells temps no tornaran.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Comuns, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: setanta-dos vots a favor, seixanta-un en contra i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius

300-00279/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la renovació dels concerts educatius. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem

Fitxer 31

la Terra i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Primer de tot, com no podia ser d'una altra manera, consellera, que estem molt contents que s'hagi recuperat i que torni a estar amb les seves... exercint les seves funcions, de veritat.

I a partir d'aquí volia fer la interpel·lació. Al matí, a la sessió de control, la meua companya, la diputada Laure Vega, ja ha explicat com el Govern havia mentit amb les baixes sanitàries, han hagut d'acabar rectificants. Nosaltres creiem que l'educació, i després de la passejada del senyor Dalmau pel Departament, no s'han quedat enrere en dir una cosa i fer-ne la contrària. I els casos són bastant evidents. D'una banda, ens han dit que tenien un acord de país en educació, però la veritat és que no els compra ningú aquest acord. Ens diuen que defensen el català a l'escola, però no fan res per garantir els drets lingüístics de l'alumnat. I també ens diuen que no renovaran els concerts als centres que segreguen per sexe, i després tot això s'ho passen pel forro. Però anem a pams.

Deixeu-me parlar primer d'aquest conflicte amb el personal educatiu que no està tancat, sinó que està obert i enquistat. El Departament ha intentat donar-lo per resolt amb un acord amb una minoria sindical fora dels espais de negociació reconeguts i sense el suport majoritari del col·lectiu. Això no és una solució, sinó que és un error polític que el que ha fet és agreujar el conflicte. Tenim centres mobilitzats, assemblees actives arreu del país, un calendari de vaga sobre la taula, i això passa perquè no s'han abordat les qüestions de fons. D'una banda, la pèrdua sostinguda de poder adquisitiu del professorat, amb una garantia de que aquesta pèrdua no es reproduirà en un futur, especialment amb aquest conflicte d'inflexió en el que estem, i d'una altra banda, la manca de recursos estructurals més enllà dels salaris, no les ràtios, els equips d'atenció o les condicions de treball... Però mentrestant, el Govern insisteix en donar per bo aquest acord, que no té suport majoritari, del que ha fet propaganda utilitzant dades personals de les famílies i intentant legitimitat-ho amb

xifres que no resisteixen un mínim contrast. Aprofitem, consellera, aquesta interpel·lació per preguntar-li si pensa reobrir una negociació real amb tots els sindicats sense els límits de l'acord actual o mantindrà aquesta estratègia de tancament en fals que només cronifica el conflicte. Sincerament, esperem que, com han fet amb les baixes mèdiques, rectifiquin.

En segon lloc, i també molt ràpidament, vostès diuen que defensen el català a l'escola, però la realitat als centres educatius és una altra. Tenim una ofensiva judicial sostinguda contra el model d'immersió, amb les sentències del vint-i-cinc per cent, amb els tribunals intervenint amb gent pendent també de sentències, i davant de tot això, el Govern no ha donat cap resposta política que estigui a l'alçada d'aquesta situació. Cap cobertura clara als centres, cap protecció efectiva del professorat, cap garantia real de drets lingüístics de l'alumnat. I amb aquesta inacció en l'ús del català retrocedeix a les aules, és una tendència constatada dintre dels centres educatius. I el més greu és que quan la CUP amb la PIMEC, amb Plataforma per Catalunya, amb suport d'altres grups parlamentaris, posem sobre la taula mesures concretes per garantir l'ús del català, per donar seguretat jurídica i per protegir la immersió amb una llei que protegeix la llengua pròpia del país, vostès s'han alineat amb la mateixa dreta i extrema dreta espanyolistes que ens estan atacant i ni tan sols han permès el debat d'aquesta llei. I nosaltres els preguntem què els preocupa d'aquest text que precisament el que busca és reforçar l'ús del català i donar cobertura als centres educatius i al professorat, si realment els importa que els centres educatius es perdin l'ús de la llengua, com està passant.

Però parlem dels concerts i comencem pel que nosaltres creiem que és el més greu. Comencem pel PSC finançant l'Opus i renovant concerts als seus centres que encara segreguen per sexe. La Llei Orgànica d'Educació va establir que els centres educatius que apliquen la segregació per sexe no poden rebre finançament públic. Després d'això, alguns d'aquests centres han optat per barrejar els estudiants, però no tots han fet això. Com que nosaltres ja veiem a venir que no es compliria aquesta norma, vam introduir una esmena, una moció, i aquest mateix Parlament, aquest febrer, no fa gaire, va votar –també amb el suport del seu grup, del PSC– va votar a favor de refermar el compromís de no concertar centres que segreguin l'alumnat per raó de sexe. Però la realitat és ben diferent. Aquest PSC, que quan diu és

progressista, quan fa, és més de dretes que el més de dretes de la història, és el més espanyolista i el més de dretes de la història. El mateix febrer, un dia abans de refermar aquest compromís al Ple, el seu Govern, consellera, aprovava una resolució, la 617, que autoritzava 150 places d'infantil a l'escola Viaró de Sant Cugat, un centre vinculat a l'Opus que històricament segrega per sexe. Cinc-cents cinquanta-cinc places que posteriorment han estat concertades. I com ho fan? Doncs creant una etapa d'infantil formalment no segregada, autoritzant un nou centre educatiu, Hexàgons, però amb el mateix NIF, amb la mateixa adreça, amb el mateix titular que l'escola Viaró. I el que és pitjor, amb el mateix projecte educatiu que no contempla la coeducació. És a dir, una operació per esquivar la llei, un mecanisme per mantenir el finançament públic a un centre elitista que no compleix el principi de coeducació.

I el més greu, al nostre parer, no hi ha cap mecanisme efectiu de control ni de retirada dels concerts quan es vulneren aquests principis. Ho repetim: els centres sostinguts amb fons públics han de coeducar, no és opcional, ho reconeix una llei orgànica. I tot això mentre la mateixa ciutat es tanca una línia d'infantil a l'escola pública de l'Olivera, amb l'oposició del govern municipal. És a dir, que amb una mà es tanquen línies a l'escola pública i en contra del municipi i de la comunitat educativa, i amb l'altra mà es fan tripijocs per permetre seguir finançant l'Opus i escoles elitistes del seu entorn, però d'això en diuen fer polítiques progressistes.

Què passa amb altres escoles també vinculades a l'Opus, però que no han estat tan ràpides per crear aquests nous centres educatius per a l'educació infantil i esquivar la llei? Què han fet en aquests casos? Parlem, per exemple, d'escoles com Canigó, la Vall o La Farga. A la resolució per la qual s'aproven aquestes renovacions dels concerts educatius dels centres privats per ensenyaments obligatoris i d'educació infantil de segon cicle apareixen, per l'educació infantil d'aquests centres, denegacions provisionals per manca d'acreditació del principi de coeducació. Repeteixo: provisionals, perquè el mapa educatiu sí que hi són. Apareixen a l'oferta inicial de places amb l'etiqueta «pendent de programació» i, per tant, participen en el procés de preinscripció com a centres del Servei d'Educació de Catalunya finançats públicament. Com podeu justificar que mentre es diu que es defensa la coeducació i el compliment de la llei, el Departament estigui desplegant mecanismes

per continuar finançant amb diners públics centres que segreguen per sexe? Segurament, segurament, té alguna cosa a veure que qui ocupava la Direcció General de Centres Concertats i privats al seu Govern, perpetrant aquesta barbaritat, fos en Xavier Güell, vicepresident d'Units per Avançar, el partit del conseller Espadaler, amb qui governava el PSC, un partit clarament antiavortista, transfòbic i antifeminista.

Doncs res, jo crec que ja tenim aquesta foto complerta d'un PSC que vota amb la dreta i amb l'extrema dreta les seves polítiques lingüístiques a l'escola, un PSC que financia a l'Opus i a les seves escoles vinculades amb el que a totes llums sembla un frau de llei més que evident, i un PSC que permet que Ripoll sigui un laboratori de l'extrema dreta facilitant l'aprovació dels pressupostos. Un PSC que diu progressisme però que fa *facherío*. I en aquest context no ens hauria de sorprendre els incompliments de la normativa vigent que nosaltres interpretem que conté aquesta resolució, per la qual s'aproven de manera provisional la renovació dels concerts educatius. Un, com ja hem comentat, aquest incompliment de la Llei Orgànica d'Educació amb el decret de renovació dels concerts pel que fa a la coeducació.

Dos, incompleix els preceptes que estableixen el caràcter complementari de la xarxa concertada respecte a la xarxa pública i que obliguen a què la programació de l'oferta educativa hagi de tenir en compte la xarxa de centres públics com a referència principal. Això no és el que hem trobat a l'oferta inicial del mapa educatiu.

Tres, incompleix el principi de gratuïtat de l'educació pública, consagrat constitucionalment i estatutàriament.

I quart, incompleix de facto el decret que regula la distribució equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives especials, en l'alumnat vulnerable, la reserva de places, els criteris d'admissió i les mesures per reduir la segregació escolar. I deixo l'explicació de tots aquests incompliments per la segona part de la meua intervenció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit és el torn de resposta de la consellera, l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional, la senyora Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Gràcies, vicepresidenta. Diputada, gràcies, en primer lloc, per les seves paraules. Avui reprenc l'activitat parlamentària i celebro poder fer abordant un tema tan rellevant com el que vostè tractava. Sí que li he de dir que ha fet moltes afirmacions que són falses, que intentaré desmentir, per tant, espero tenir temps, sinó en la rèplica.

En primer lloc, aquest Govern no entén els concerts educatius com un fi en si mateix, són un instrument o un instrument per garantir drets, per reforçar l'equitat, la inclusió i la qualitat educativa i enfortir també el conjunt del sistema educatiu, i Catalunya té un model propi, un model que recull la Llei d'Educació de Catalunya i que es concreta en aquest servei d'educació de Catalunya, integrat per una xarxa plural de centres de titularitat pública i privada sostinguts amb fons públics, que ha de garantir l'accés a una educació de qualitat i en condicions d'equitat. I aquesta mateixa llei ordena a partir de principis clars: gratuïtat, accés en condicions d'igualtat, coeducació, molt important, en parlarem, i corresponsabilitat de tots els centres en l'escolarització equilibrada d'alumnat, per cert, una cosa que estava en el pacte contra la segregació que vostès com a grup no van signar.

I això vol dir una cosa senzilla, que és que Catalunya reconeix la llibertat d'ensenyament, la llibertat de creació de centres, de les famílies d'elecció de centre. Però també diu que això es va fer en el marc de la planificació pública de l'oferta educativa i, per tant, quan un centres sostinguts amb fons públics assumeix una sèrie de deures, com és lògic. Per tant, és un model que no s'entén sense el paper, també, que ha tingut històricament molts centres d'iniciativa social a Catalunya, centres que han contribuït a la vertebració educativa del conjunt del país, centres compromesos amb la millor tradició pedagògica i, a més a més, amb l'educació democràtica, amb la llengua i la cultura catalanes. Però per tant, són uns centres que eduquen en una realitat heterogènia, doncs a vegades reflecteixen, com passa també a la xarxa pública, dinàmiques socials, residencials, urbanístiques, econòmiques, demogràfiques de cada territori i per tant, també seria un error, pensem, parlar-ne com si fos un bloc homogeni, com si fossin la causa directa de molts dels problemes greus que afecten el nostre sistema educatiu. Nosaltres,

aquest Govern, creu en el Servei d'Educació de Catalunya, pensem que és un bon marc per avançar en la garantia de drets, en aquest cas educatius, però a més a més, és el marc que fixa la llei, i el deure del Govern és avançar cap al seu compliment efectiu.

I en aquest sentit, doncs, el Pla d'Acció del Departament d'aquesta legislatura estableix la voluntat, l'objectiu d'equiparar progressivament les condicions d'escolarització en el marc del Servei d'Educació de Catalunya. No per uniformitzar projectes educatius ni per desdibuixar la centralitat de la xarxa pública, sinó per corregir desigualtats que existeixen i per garantir una educació de qualitat i en condicions d'equitat en el conjunt dels ensenyaments obligatoris. I, per tant, si volem combatre de debò aquesta segregació escolar, tots aquests centres sostinguts amb fons públics, entenem i compartim que han d'assumir responsabilitats reals. Però aquesta exigència pública que a més a més, el Síndic de Greuges ha insistit, ha d'anar acompanyada de les condicions materials. I en aquest sentit, també li he de dir que aquest acord recent que hem fet amb les organitzacions titulars dels centres i iniciatives socials doncs fa un pas endavant perquè permet dotar finalment dels recursos aquell alumnat amb necessitats específiques de suport escolaritzats en centres concertats que permet donar compliment al Pacte contra la segregació.

Però en tot cas, en aquest marc és el que s'ha d'entendre el procés de renovació de concerts que s'ha portat amb una mirada de sistema, de conjunt de sistema. I aquí sí que vull entrar, perquè vull tenir temps per desmentir algunes qüestions que vostè plantejava. La primera línia vermella inequívoca: no es renova cap concert a centres que segreguen per sexe, no és veritat, no hi haurà cap tipus de finançament a cap centre en cap etapa que segregui per sexe. Vostè mencionava algun infantil; en aquella etapa educativa aquest centre no està segreguen per sexe, per tant compleix el principi de coeducació i en aquest sentit no hi ha elements de responsabilitat incomplerta que faci que els haguem de retirar el concert. Però ho fem convençuts perquè entenem que amb recursos públics no podem sostenir projectes que contradiguin un principi tan bàsic com és el de la igualtat. I la derivada d'això és la no renovació de 241 unitats concertades, 143 de primària, 88 de secundària de vuit centres diferenciats que han optat per mantenir aquesta segregació i, per tant, han optat per passar a privats. Perquè tenim molt clar que l'educació, la coeducació, no

és un detall accessori, és una exigència democràtica i un principi rector del Servei d'Educació de Catalunya.

Fitxer 32

I en aquest sentit, vull afegir també un missatge clar a les famílies: la no renovació de concerts per segregació de sexe no deixarà cap alumne, diguem-ne, sense escolarització, només faltaria. El Servei d'Educació garantirà plaça a tot l'alumnat – de fet, ho ha fet– que la necessiti i, a més a més, en el municipi de residència, cosa que podem garantir perquè, precisament, hem fet un esforç de reforçar l'oferta educativa en determinats centres.

En segon lloc, la renovació no és automàtica, doncs, no cal tampoc esperar..., no caldria esperar un nou decret. Aquesta s'ha d'ajustar a les necessitats d'escolarització del territori, a la demanda real, a la contribució de cada centre a una escolarització equilibrada. I dit d'una altra manera, les direccions generals que són competents han treballat en aquest procés de renovació, respectant la feina dels centres que han respost a les necessitats reals d'aquesta escolarització, que han planificat de manera ajustada i que han actuat amb corresponsabilitat, hi insisteixo, com diu el pacte contra la segregació.

I alhora, doncs, s'ha revisat amb rigor l'oferta desajustada que podia distorsionar una planificació ordenada, que és la que exigeix la llei per motius d'interès públic.

I això vol dir que aquells centres que en els últims cursos han tingut revisions de concert que havien comportat una pèrdua de concert d'una unitat, no s'han acreditat necessitats d'escolarització i, per tant, són concerts que no estan autoritzats en aquesta renovació. I parlem de la pèrdua de concerts d'13 a nou centres.

I en tercer lloc, també hem revisat la durada i l'alineació temporal de les renovacions, establint un horitzó de sis cursos escolars, perquè pensem, doncs, que les renovacions de totes les etapes coincidiran en el temps per primera vegada, superant una situació anterior en què la durada variava segons l'etapa educativa. I en aquest sentit, em sembla que d'aquesta manera donem més estabilitat, donem

més sostenibilitat i més previsibilitat també als centres concertats, i permetrà millorar la planificació per part d'aquests centres i de la pròpia Administració.

Perquè entenem que un govern pot ser molt exigent amb els concerts –i ho som–, però quan decidim concertar, ho hem de fer també oferint un context de seguretat jurídica, de condicions en una planificació estratègica, perquè l'alternativa és una pitjor utilització dels recursos públics o realitats com tenim, per exemple, a la Comunitat de Madrid, on allà s'estableixen concerts a catorze anys. Penso que estem lluny d'aquesta realitat.

Però, en tot cas, penso que tot això, doncs, en el marc de la renovació de concerts, s'ha d'entendre que el que ha guiat la planificació de l'oferta educativa per al curs vinent, com va passar l'any passat, s'ha fet dialogant amb el territori i s'ha fet des del diàleg, de la corresponsabilitat. I hem treballat en una oferta inicial amb tres objectius, que són: garantir plaça a tot l'alumnat, millorar la qualitat del sistema i actuar amb criteris d'equitat en un context de davallada demogràfica.

I això s'ha traduït en decisions concretes. És mantenir pràcticament tots els grups d'IP3 i primer d'ESO, malgrat la caiguda d'alumnat. Concretament, el 99,8 per cent dels grups s'han mantingut. Continuar també amb una política de baixada de ràtios, també a la concertada: el 96,2 per cent dels grups sortiran el proper curs amb vint alumnes o menys. I controlar la sobreoferta que alimenta la segregació, preveient també la matrícula viva.

I si comparem l'oferta inicial de grups concertats del proper curs amb la inicial del grup del curs 25-26, doncs, s'ofereixen un total de trenta-quatre grups menys amb concert a l3 i a primer d'ESO, a banda dels 241 que li mencionava que el proper curs ja no sol·licitaran el concert o no el podran renovar per incomplir precisament el principi de coeducació.

Vostè parlava també en la seva intervenció –de fet em feia dos comentaris–, m'ha parlat de temes que no estaven, diguem-ne, sobre la taula en el títol, però parlava de què faríem amb els sindicats. Vostè segur que sap que aquesta setmana passada vam fer una ronda amb molts sindicats; ho estem fent també amb associacions de famílies, amb entitats pedagògiques. Ho farem demà precisament amb les direccions. I la voluntat d'aquest Govern és desplegar un acord que considerem que

és molt positiu; un acord que en parlava aquest matí, jo li dic que no té precedents, perquè és veritat, ni n'ha tingut ni probablement en tindrà en els propers anys. Un acord que representa el vint-i-cinc per cent del pressupost del propi departament i, per tant, que no va només de millores laborals –legítimes i que, evidentment, són demanades en primer lloc pels sindicats–, que ha implicat un increment del complement específic dels docents autonòmics del trenta per cent, que això es traduirà en tres mil euros de més d'aquí quatre anys. Però, a més a més, que aborda elements estructurals, com comentava aquest matí, que són demanats a tot arreu on vagis: més recursos per atendre adequadament l'alumnat amb necessitats de suport, més reforçament de l'autoritat docent, més enllà de les direccions, que també els docents puguin tenir aquest reconeixement d'autoritat, aquesta simplificació administrativa o reducció de càrrega més burocràtica. I, a més a més, aquesta reducció progressiva de ràtios que, malgrat el que diuen molts estudis, entenem que també es tradueix en una millor qualitat educativa i millora del benestar docent.

Aquesta és la línia que volem seguir. I, evidentment, diàleg, diàleg i més diàleg. I ho seguirem fent les vegades que calgui. Però la voluntat en aquests moments és desplegar aquest acord, perquè volem que es tradueixi com més aviat millor en una millora del conjunt del sistema.

Moltíssimes gràcies. I deixo els següents temes per a la rèplica.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula tot seguit la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, no em pot negar que el PSC finançarà escoles que segreguen per sexe perquè són centres educatius de l'Opus. El PSC finançarà escoles de l'Opus que estan segregant per sexe, amb el mateix NIF, amb la mateixa titularitat que les escoles. Han creat centres amb el mateix NIF on no separen els nens d'infantil per poder fer aquest frau de llei i poder contenir el concert. El PSC està finançant les escoles de l'Opus.

Però tornem al que li volia explicar en aquesta segona part. El decret de renovació de concerts que nosaltres discutim políticament, crec que també és problemàtic jurídicament, perquè per nosaltres incompleix clarament el principi central en el sistema educatiu, que és aquest caràcter subsidiari de la xarxa concertada respecte de la pública.

La llei orgànica del dret a l'educació estableix que els concerts s'han d'atorgar en funció de les necessitats d'escolarització existents i la LEC fixa que aquesta programació de l'oferta educativa ha de tenir la xarxa pública com a referència principal. Per tant, el concert té únicament un caràcter instrumental i només ha d'existir allà on la xarxa pública no arriba. Però això no és el que està fent aquest Govern. En el context actual de davallada de natalitat, hem vist com es tanquen grups a l'escola pública mentre a les mateixes zones de planificació es renoven concerts educatius sense acreditar cap necessitat addicional. Aquest eufemisme que vostè ha dit de controlar la sobreoferta de places.

De fet, la mateixa resolució és cert que recull aquest criteri de denegar concerts quan l'oferta pública és suficient, però aquest criteri s'ha aplicat de manera molt limitada, a molts pocs centres i sense una visió sistemàtica del conjunt del mapa educatiu. Això genera una distorsió que nosaltres entenem que és molt greu, perquè la pública és qui està assumint tot l'ajust, tancant línies, mentre la concertada consolida el seu finançament amb recursos públics, independentment de si és necessària o no.

I, a més a més, tot això s'ha fet sense transparència. Una decisió com la renovació dels concerts fins al 2032, per a sis anys, hauria d'anar acompanyada d'un informe públic, d'un informe desagregat per municipis, per àrees que acrediti la necessitat, la proporcionalitat, l'adequació d'aquest finançament a les necessitats reals d'escolarització. Perquè sense aquest exercici el que tenim no és una planificació educativa, sinó una política de fets consumats que hem trobat quan hem trobat el decret aprovat.

Com justifica el Govern aquesta renovació generalitzada de concerts en zones on la xarxa pública ja absorbeix la demanda, contravenint aquest principi de subsidiarietat que estableix la normativa vigent?

També, aquest decret de renovació de concerts ignora un principi fonamental que és el de la gratuïtat real de l'educació obligatòria. L'article 21 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya garanteix aquesta gratuïtat de l'ensenyament bàsic. Però avui aquesta gratuïtat no és efectiva. Les famílies no només continuen assumint costos de material, de sortides, d'activitats o de serveis essencials, sinó que, en paral·lel, els centres concertats mantenen quotes i aportacions que, tot i no ser formalment obligatòries, actuen *de facto* com a barrera d'accés.

El problema és que aquesta renovació de concerts, com hem dit, fins al 2032 no ha incorporat cap mecanisme exigent per corregir aquesta situació: no s'ha condicionat el finançament públic a l'absència real de quotes ni a l'eliminació d'aquestes pràctiques econòmicament excloents. Això genera una contradicció greu: l'administració finança amb diners públics centres que no garanteixen l'accés en igualtat de condicions mentre les famílies continuen assumint costos que haurien d'estar coberts.

Finalment, parlem també d'equitat i de com s'està aplicant el decret de programació de l'oferta educativa i d'admissió en el context de la renovació dels concerts. Aquest decret estableix una distribució equilibrada de l'alumnat vulnerable per reduir la segregació. El problema no està en el decret, sinó com s'està aplicant i com es combina amb aquesta política de concerts. El que veiem és que es renoven i fins i tot s'amplien concerts educatius a escoles elitistes i es deriven alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu, especialment aquells vinculats a situacions socioeconòmicament desfavorides, cap a aquests centres, sense garantir condicions materials necessàries perquè aquesta escolarització sigui realment equitativa. Se'ls ubica en centres amb costos més elevats –menjadors, activitats materials– que la motxilla econòmica no cobreix i això es tradueix en exclusió: alumnat que no pot participar en parts essencials de la vida escolar. Per tant, no estem reduint la segregació, sinó que l'estem reorganitzant i, en alguns casos, agreujant.

El que tenim, a parer de la CUP, és un govern que no resol el conflicte amb el professorat –i tindrem una primavera calenta–, que no protegeix el català a l'escola, que busca esclatxes legals per continuar finançant centres que segreguen, centres

de l'Opus que segreguen, que manté concerts allà on la pública ja pot assumir la demanda, que no garanteix la gratuïtat real i que aplica polítiques d'equitat sense assegurar condicions d'igualtat. I tot això amb diners públics i sense control. Perquè quan un centre incompleix la coeducació, imposa quotes o no escolaritza alumnat vulnerable en proporció o quan renova un concert, implica tancament a la pública, el que tocaria és revisar o retirar el concert, i això no està passant. El resultat: un sistema que no redueix desigualtats, sinó que les consolida.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica ara de la consellera, i té la paraula l'honorable Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri, gràcies de nou. Aviam, jo he de començar desmentint: ni el PSC ni aquest Govern finança cap concert a cap escola que segregu en cap etapa que fa educació diferenciada. És evident que és així. Me'n pot dir un on financem un centre educatiu que segregui per sexe? És mentida. Vull dir, per tant, jo crec que hem de començar desmentint la realitat.

Parlava vostè de planificació. Escolti, més transparent que això! És una planificació que fem pensant en la qualitat, en l'equitat territorial, en la davallada demogràfica, en la matrícula viva, en la lluita contra la segregació, que, hi insisteixo, vostès no van signar. I això ho fem amb total transparència: amb taules de planificació local, una com a mínim per municipis, amb comissions d'escolarització, amb actes públiques, amb comissions de participació on poden participar altres agents, com poden ser associacions de famílies, entitats, sindicats, etcètera, etcètera. Per tant, jo crec que hem de ser precisos.

Vostè deia que en el marc de la planificació educativa, doncs, hi ha nens i nenes amb necessitats de suport educatiu que es poden derivar o poden anar a una escola concertada, per tant, privada, subvencionada amb fons públics. I deia que hem de garantir també les condicions materials. Doncs precisament fruit de l'acord que hem fet, que s'ha signat recentment amb aquestes titularitats, doncs, hi haurà aquest

increment. És a dir, en el curs escolar 26-27, s'incrementarà el mòdul amb què es finança l'escolaritat de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu derivades de la seva situació socioeconòmica: passarem dels 988 euros actuals a 1.181. Per tant, un increment de prop del vint per cent d'aquestes motxilles.

Jo crec que hem de ser realistes. Aquest Govern no defensa la renovació de concerts per inèrcia ni per protegir cap interès particular; ho fem perquè tenim un bon marc per ordenar el sistema amb criteris clars de servei públic. I això té una traducció clara: vol dir renovar amb condicions; vol dir no finançar la segregació per sexe; vol dir vincular la renovació a les necessitats reals del territori, a la corresponsabilitat en la lluita contra la segregació; vol dir planificar com un sol sistema, no com dos sistemes, i vol dir també abordar l'infrafinançament acumulat i dignificar les condicions laborals, també, dels professionals. I, a més a més, avançar cap a un Servei d'Educació de Catalunya més coherent, més estable, més equitatiu i més fort.

I jo entenc que en aquest debat, doncs, hi ha discrepàncies, i conec les que tenim entre grups –són legítimes–, però crec que hi ha un risc compartit que no hauríem de menystenir, que és que si en aquest context aquest Govern no hagués començat a oferir estabilitat ni a millorar el finançament del Servei d'Educació de Catalunya en un import que –ho he dit abans, eh?– supera el vint-i-cinc per cent del pressupost, el que tindríem probablement seria un efecte bastant contrari del desitjat: abocaríem moltes escoles d'iniciativa social, probablement aquelles més vulnerables, a convertir-se en privades, a vendre's a fons d'inversió, per acabar tenint un model de societat ben diferent del que tenim avui dia a Catalunya. I el resultat més probable podria ser, doncs, un retrocés en qualitat i en equitat educativa i, per tant, no la millora que perseguim.

Pensem que aquest que hem iniciat és el camí i en aquest camí voldrem seguir.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català

300-00282/15

Tot seguit passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la precarietat del sistema educatiu català, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de deu minuts, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

fitxer 33

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Señora *consellera*, señores diputados, muy buenas tardes. Ante todo, quisiera decirle, señora Niubó, que me alegro muchísimo que esté ya plenamente establecida. Sabe usted que nos hemos preocupado todos, en mi caso especial, pues sabe usted que ha contado con mis oraciones para su pronto restablecimiento y le agradezco, pues eso, que esté aquí, que podamos hablar de esta interpelación, porque en definitiva significa que está usted nuevamente entre nosotros.

Bien, vamos a hablar de la precariedad del sistema educativo en Cataluña, de la lamentable y alarmante precariedad. Y lo voy a hacer, si me permite, a través de la exposición de tres proposiciones –proposiciones desde el punto de vista filosófico o gramatical, es lo mismo– y después de cada una de ellas, le voy a plantear una pregunta, una pregunta que es múltiple, pero de esa manera un tanto ordenada, según mi criterio, le podré pedir que, por favor, me responda a las cuestiones de esta interpelación.

En primer lugar, hablaremos de los cimientos. Devereux, Joseph, miembro de un equipo de trabajo del senador Johnson, el que fuera después el presidente de los Estados Unidos, estudió de qué manera Estados Unidos podría contrarrestar la superioridad tecnológica de la URSS, que había lanzado el Sputnik. Y tras estudiar, lo que consiguió es que se promulgara el National Defense Education Act en 1958, que significaba el fortalecimiento de los programas escolares educativos de la

escuela en Estados Unidos con más conocimientos, con más exigencia cognitiva. ¿Cuál fue el resultado? Que diez años después, en Estados Unidos superó con creces esa antigua superioridad tecnológica de la URSS.

¿Qué hacemos en Cataluña ante el hundimiento de la escuela catalana, ante esta situación tan lamentable y con la intención de mejorar los resultados, tristes resultados educativos? Pues todo lo contrario a lo que hacía Deveraux, lamentablemente. Seguir confiando en las metodologías y en las pedagogías de las fundaciones privadas, sobre todo la Fundación privada Bofill y Rosa Sensat, nutridas con unas subvenciones millonarias por parte de la Generalitat, que son las que han marca el rumbo educativo del Departament d'Educació y que son, por lo tanto, responsables del fracaso del sistema educativo actual y la condena de miles y miles de jóvenes catalanes.

Estos criterios pedagógicos y metodológicos están basados en los currículums de educación básica y consiste en más competencias fluidas, más procedimientos, más destrezas generales, más educación emocional y menos conocimientos, menos exigencia cognitiva. Todo lo contrario a lo que hizo Estados Unidos para recuperar esa hegemonía tecnológica y científica.

Claro, el resultado es el que es. En particular, en general, pero en particular en ciencias, en comprensión lectora y en matemáticas, que cada vez los resultados de los alumnos catalanes son peores desde el año 2012 y esto se puede refrendar con los resultados de las pruebas PISA, PIRLS, TIMM y competencias básicas. La peor caída del nivel educativo de los alumnos catalanes se ha producido en estas últimas pruebas PISA, la peor caída de toda España en estas tres áreas. Y podríamos decir, para concluir esto, que un alumno en Cataluña que hace cuarto de ESO, como mucho, podría estar cursando tercero en la mayoría de regiones españolas.

Pregunta que, vuelvo a repetir, múltiple, pero le agradecería que me la pudiera contestar: ¿Por qué no ha sustituido la Generalitat en los actuales criterios metodológicos y pedagógicos y a sus promotores? Y, además, ¿qué evaluaciones, qué pruebas científicas ha realizado el Departament d'Educació que demuestren que los actuales criterios metodológicos y pedagógicos eran supuestamente idóneos?

Segunda proposición, el *secretari* de Millora Educativa, el señor Ignasi Giménez, hace poco más de un mes, aquí, en sede parlamentaria, faltó a la verdad en dos ocasiones. En primer lugar, dijo que la fusión de ciencias de primer de bachillerato sería un beneficio, porque habría más asignaturas, más..., perdón, más horas de ciencia. Es decir, que, si reducimos una hora semanal, en una hora semanal de las asignaturas específicas de física, química, biología y geología resulta que vamos a tener más conocimientos específicos en física, química, biología y geología. Vamos, que esto es como decir: No, mira, ahora, a partir de ahora vamos a poder comprar euros a setenta y cinco céntimos. Bueno.

Segunda cuestión, segunda falta de la verdad: aseveró taxativamente que el sistema de confección de las nuevas pruebas de competencias básicas, que ahora serán..., ahora ya han sido ya muestrales y no censales, como se hacía hasta ahora en todos los centros educativos, es más fiable que PISA, pero usted bien sabe que PISA realiza un muestrario riguroso, aleatorio, de selección de centros para que la muestra sea representativa. Los centros elegidos se eligen –valga la redundancia– al azar. Están estratificados para asegurar una representación proporcional de centros públicos, privados, concertados, además de distintas áreas geográficas y también según el nivel socioeconómico o, podríamos decir, según el grado de complejidad.

Y la segunda pregunta, por lo tanto, vaya, ¿va usted a recriminar al señor Jiménez por su falta de rigor? Por decirlo en palabras más educadas. ¿Va a exigir una rectificación pública? Además, ¿va a dejar sin efecto la fusión de ciencias en primero de bachillerato? Y, finalmente, con el cambio de modelo censal a muestral de las competencias básicas, ¿qué es lo que pretende maquillar el resultado de estas pruebas? Bien.

Y última proposición, voy a centrarme en el profesorado y en la segregación escolar, que son los elementos que podríamos entender como imprescindibles para llevar a cabo el hecho educativo en el día a día, en la cotidianidad. Bien, los profesores, lo decimos alto y claro, ya lo dijimos en anteriores ocasiones, nos solidarizamos absolutamente con las reivindicaciones de los profesores, que estos días han tenido que salir a la calle para decir basta al hartazgo de la sobrecarga de trabajo no reflejada en la nómina. Recordemos que los profesores catalanes son los terceros

peor pagados de toda España y, además, en Cataluña, pues tenemos un nivel, digamos, de mayor coste de vida en toda España. Están hartos también de soportar ratios de treinta alumnos por clase, con alumnos con necesidades específicas, educativas específicas, en número cada vez más elevado y sin apoyo personal específico. Están hartos del exceso de burocracia. Están hartos de la gran conflictividad que viven en las aulas y el acoso laboral: faltas de respeto, amenazas, imposibilidad de llevar a cabo una enseñanza o una clase con toda normalidad. Están hartos de la pérdida de autoridad. Claro, también como consecuencia de la promoción automática de los asignaturas..., perdón, de los alumnos, a pesar de la no superación de las asignaturas. Están hartos por el agravio comparativo entre profesores de la pública y profesores de la concertada, al menosprecio y abuso hacia los coordinadores digitales y también del malgasto del material informático aún útil. Es que hace muy poquito han sustituido ustedes 87.000 ordenadores portátiles de los profesores cuando los que tenían podían funcionar con alguna actualización plenamente. *(Alguns aplaudiments.)*

La segregación escolar, y a ver si puedo acabar con la segregación escolar. Bien, la degradación de la calidad educativa provocada por la inmigración masiva y descontrolada satura servicios públicos y uno de ellos es la educación. Sin un adecuado incremento de recursos humanos y materiales, especialmente centros en los centros de más complejidad, pues la triste realidad es esta. Además, se produce una guetización que provoca la zonificación escolar, espoleada, además, por programas educativos como el programa de lengua y cultura marroquí, que es un obstáculo totalmente claro a la integración de los inmigrantes a nuestra sociedad.

Y, lógicamente, otro agravante de la segregación escolar es el monolingüismo en catalán. La imposición del monolingüismo catalán en la escuela catalana produce que, entre los castellanohablantes, se produzca un 12,5 por cien más de abandono escolar, según estudios científicos como son de Calero y Choi. Bien, además, a esto hay que añadir, como agravante de la segregación, la estigmatización de la escuela concertada y la estigmatización de la diferenciada.

Bien, la tercera pregunta y con esto acabo: ¿Va a hacer caso al clamor unánime de los profesores en sus justas reivindicaciones? ¿Qué hace el Departamento para acabar con la lacra de la segregación escolar ahora mismo?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Diputat. Pujaré una mica més. Moltes gràcies per la seva interpel·lació. Miri, d'entrada i pels desitjos i les oracions que em deia al principi, li diré d'entrada que és legítim criticar durament al govern, exposar doncs possibles mancances del nostre sistema educatiu. De fet, en certa mesura és també la seva feina; una feina que, ben feta, penso que pot ser molt útil realment per enfocar i identificar els reptes pendents del país, per encarar-los en com trobar-hi solucions exitoses. Però el que potser no és tan seriós és fer servir aquestes dificultats per desacreditar una vegada i una altra, doncs, serveis públics en general i en concret ara parlem dels centres educatius en particular; especialment d'una comunitat, en aquest cas és Catalunya, perquè en moltes altres que no citaré per respecte institucional, doncs vostès no obren boca, no fos cas que haguessin de proposar i resoldre alguna cosa quan estarien en condicions de fer-ho.

Però en tot cas, el problema no és assenyalar mancances reals. El problema és convertir-les en una esmena a la totalitat al sistema, a consensos que han sostingut aquest sistema. I aquí hi ha una primera diferència important entre la seva formació o la seva força i la nostra, perquè no neguem en cap cas que hi hagi reptes. N'hi ha, i molts, i no esperem tampoc que ningú vingui a salvar-nos ni donar-nos lliçons. Nosaltres el que hem de fer és encarar-los, és diagnosticar-los, prioritzar-los i actuar. I a vegades tenim la sensació que altres intenten fer servir moments de dubte per sembrar desconfiances, elevar anècdotes a categoria de sistema i això és moltes coses, però en cap cas és una visió política educativa, ni molt menys un programa de govern.

Per tant, d'entrada no podem compartir el marc perquè..., no perquè neguem els problemes, sinó perquè tenim la responsabilitat d'identificar-los bé i encarar-los amb seriositat i amb rigor. I aquest Govern està treballant seriosament per la millora educativa, pel reforçament de les condicions que fan possible aquesta millora, perquè som conscients que tampoc no hi ha millora d'aprenentatge si no aterrem les condicions o atenem les condicions de treball dels centres i si no corregim precarietats que venen de lluny. Vostè titulava aquesta interpel·lació sobre les precarietats.

I, per això, són tan rellevants decisions que hem pres aquestes últimes setmanes, fruit precisament del diàleg amb diferents agents del sistema educatiu, que mantenim oberts. Com coneix, doncs d'una banda, hem signat el pacte amb Comissions i UGT, un pacte que jo penso que l'he explicat sobradament en aquesta sessió, que representa, com deia, el vint-i-cinc per cent del pressupost, que potser no li sembla suficient, però realment no recordo cap altre acord d'aquesta magnitud en molts anys, ni aquí ni també li diré massa més en lloc, que aborda qüestions, com deia, retributives necessàries en termes de reconeixement professional. Que obre una nova etapa en les condicions de treball també dels centres educatius del país, que reverteix també en una millora del sistema educatiu, en temes d'atenció a la diversitat, sigui amb recursos addicionals, intensius, universals, com en una reducció progressiva de les ràtios, perquè és positiva per reforçar aquesta atenció i també pel benestar docent.

En temes de simplificació administrativa, burocràtica o de reconeixement de l'autoritat docent, inclou, com deia, aquesta millora salarial de gran abast, amb una pujada del trenta per cent d'aquest complement autonòmic dintre d'una inversió global de 2.000 milions d'euros. Perquè després de més de vint anys sense actualitzar aquest complement, els docents catalans passaran a situar-se entre els millors pagats d'Espanya.

Però en tot cas, aquest acord va molt més enllà dels sous, com deia abans, de ràtios, de recursos per a l'escola inclusiva. I tot plegat sense oblidar que va acompanyat d'un segon acord, en aquest cas, per millorar les condicions del personal d'atenció educativa i reconèixer una feina essencial que fan, tan important per a

l'escolarització inclusiva. Això és actuar contra la precarietat, com també ho és signar l'acord signat amb les organitzacions titulars de les escoles d'iniciativa social, que posa fil a l'agulla a revertir l'infrafinançament també de molts anys, a millorar aquesta atenció a l'alumnat vulnerable, a actualitzar unes plantilles que no es tocaven des de l'any 90.

Això entenem que és treballar contra la precarietat. I, per tant, si volem, si vol parlar d'això, en podem parlar seriosament, no? La precarietat del sistema educatiu no es combat amb consignes, es combat, primer, no retallant l'escola pública, com sempre, fa la dreta quan governa per privilegiar a la concertada,

fitxer 34

es combat millorant el finançament, els centres, el salari dels seus professionals; es combat estabilitzant plantilles, no precaritzant-les, com a vegades es fa; es fa abaixant ràtios, reforçant els suports especialitzats i, en general, invertint en les condicions materials del sistema, i això és el que està fent aquest Govern.

I, dit això, doncs sí que, per respondre una mica breument al que vostè deia, dèiem que criticar doncs el Govern és legítim, només faltaria; que altra cosa és convertir l'oposició parlamentària en una desqualificació permanent, no del Govern, eh?, sinó del sistema, sense massa intenció constructiva, no? El cost de governar doncs quan se'ls dona l'oportunitat de fer-ho. I, per tant, doncs entenem que la realitat és que aquest Govern doncs porta un any i mig en marxa. És veritat que en un any i mig no es resolen dècades de problemes acumulats, però el que sí que s'ha de fer és fixar un rumb clar, gestionar amb rigor, dialogar, acordar i començar a reparar allò que no funciona. I aquí estem, redreçant una nau, amb molta dificultat, certament, perquè la tempesta doncs ho fa difícil, però, en tot cas, som aquí. I segurament que no encertarem sempre, però, en tot cas, també li dic que prefereixo governar prenent decisions i assumint el risc d'equivocar-nos que no defugint la responsabilitat de millorar coses. I vostè em feia un llistat que ara he apuntat i que, per tant, intentaré respondre a qüestions que vostè comentava.

Parlava de les proves de final d'etapa, les proves competencials, l'avaluació, el sistema avaluador de Catalunya. Aquí, com sap, doncs tenim les proves

diagnòstiques –que, de fet, s'estan fent aquesta setmana– a meitat d'etapa, a quart de primària, a segon de l'ESO, que són proves de caràcter censal, que tenen unes indicacions pedagògiques sobre l'alumne i també sobre aquell centre i que permeten doncs tenir dos anys per treballar amb aquell alumnat. Per tant, aquestes proves s'han mantingut com fins ara perquè funcionen molt bé i ens donen moltíssima informació. D'altra banda, tenim les proves de final d'etapa, que, efectivament, com vostè deia, fins ara eren censals, i això aquest curs ho hem modificat. Per què? Perquè ens coincideix amb una avaluació general del sistema que no suposa cap pèrdua de cap capacitat competencial pròpia, ni tan sols suposa substituir les nostres proves; suposa complementar-les i, en tot cas, compartir una eina de mesura. Pensem que ens fa més forts, no?, i ens dona més eines a l'hora de fer millors polítiques educatives. Però és veritat que hem hagut de refer-les, perquè ens sembla que si volem alinear-nos, de fet, amb els estàndards internacionals, com pot ser també doncs de l'OCDE, a través de PISA, de PIRLS, de TIMSS, el que hem de fer són mostres molt ben fetes. Vostè parlava de mostra representativa. Tindrem mostres molts més representatives, tindrem proves..., que ja eren fiables; seran igual de fiables, però sí que seran molt més comparables. Tindrem probablement menys estadística, però tindrem moltes més dades orientades a millorar la qualitat del sistema. I això és el que pretenem. I, a més a més, amb elements de context: no només sabrem què passa, sinó que també sabrem per què ens passa. I, per tant, ens sembla que això el que fa és enfortir el nostre marc competencial i avaluador per contribuir precisament a la millora educativa que pretenem.

Però, a més a més, hi ha hagut moltíssimes iniciatives que penso que hem anat explicant. Hem parlat de formació del professorat. Hem parlat de concrecions curriculars que tampoc s'havien vist i era una mesura molt demandada pel conjunt de la comunitat educativa. Hem parlat de programes de cooperació, de reforçament de matemàtiques i llengua. Hem donat orientacions i indicacions en els documents d'organització i gestió de centres per dedicar hores, no?, de gestió autònoma o fins i tot optatives, en algun cas, en aquestes matèries que entenem que són troncal, que són essencials perquè ens permeten desenvolupar el conjunt de coneixements. I en això és el que hi estem treballant. A més a més, de la mà de la inspecció educativa, que, a través d'un programa, de l'Avim, doncs està intervenint en els

centres intentant donar més recursos i eines als centres per enfocar en aquesta direcció.

Vostè doncs parlava..., bé, feia una mica de poti-poti, no? Parlava també dels ordinadors com si fos... En fi, la renovació d'ordinadors. Com sap, al CTTI, després de cinc anys, es valora que hi ha un risc molt alt d'obsolescència que farà molt més difícil i costós doncs reparar moltes d'aquestes incidències. I el que es fa és renovar doncs aquests dispositius, com es fa, de fet, en el conjunt de l'Administració pública. I, a més a més, trobem algun docent o algú que no vol canviar doncs aquests dispositius, doncs, efectivament, no es fa. Però, en tot cas, és, bé, precisament per ser més eficients en tot això i donar el millor servei digital possible.

Parlava també –doncs perquè ha mencionat el secretari de Millora Educativa– de la situació o el cas de la revisió, la reforma del currículum de batxillerat. Doncs aquí també s'ha explicat sobradament. Doncs precisament per reforçar aquesta hora més de ciències, no?, aquesta hora més a les matèries específiques, s'ha restat de les hores precisament, fins ara, doncs optatives. I, per tant, encara reforcem una mica més aquestes hores d'especialitat en el primer de batxillerat.

Però, en tot cas, com que vostè doncs parlava de precarietat, doncs en un context en què encara no hem tirat endavant el pressupost, aquest Govern tampoc ha estat de braços creuats. Doncs ha pres decisions importants per millorar també condicions materials importants dels centres educatius després d'anys de desinversió –me'n parlava aquest matí. Aquest pla de cooperació doncs financera, l'«Actualitza escoles», que el Govern doncs ha aprovat i ha dotat de 100 milions d'euros, quadruplicant els recursos que es donaven fins ara precisament per reforma, adequació i millora dels centres educatius. Una cosa que beneficiarà 723 municipis per substituir, com deia abans, cobertes, fusteries, calderes, lavabos, cuines, un llarg etcètera, que espero..., que jo crec que no cal que l'hi comenti perquè hi estarà d'acord. I, per tant, passarà doncs de 34 milions a 134 milions d'euros.

Per tant, ens podem equivocar, però el que no farem és quedar-nos de braços plegats davant de reptes que afrontem com a sistema educatiu. En tot cas, aprofitaré segurament la rèplica per fer altres reflexions més de model.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí; moltes gràcies, president. Bien, señora Niubó, sobre los criterios pedagógicos y metodológicos no me ha comentado nada. Seguramente me lo explicitará después. Pero, claro, estos son los cimientos del sistema educativo, ¿eh?, porque los principios rigen los actos. Entonces, usted ha dicho que «la Generalitat treballa per millorar l'educació seriosament». Bueno, yo le tengo que decir lo siguiente. Mire, la gran reforma, después de los pésimos resultados de las pruebas PISA de 2022, publicados en 2023, del Departament d'Educació fue el cambio de nombre del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu por el de Agència d'Avaluació i Prospectiva. Además, fue «publicar unes mesures per millorar l'educació a Catalunya», elaborada por el grupo de dieciocho expertos e integrado por miembros de la Fundació Bofill y de la *fundació privada* Rosa Sensat, y también por el Consell d'Educació de Catalunya, *entitats* que ya llevan muchísimas décadas marcando el rumbo educativo, como he dicho antes, y demostrando pues su inutilidad, por el resultado objetivo y científico que demuestran estas pruebas internacionales y también las de competencias básicas.

Bien, además, las más recientes concreciones curriculares, con las mismas premisas pedagógicas y metodológicas, pues incurren en lo mismo. Educació no informa sobre qué metodologías carecen de evidencias científicas, cuáles tienen un número significativo en contra, cuáles son perjudiciales para el alumno. Y los documentos de l'Agència d'Avaluació –he podido estar pues estudiándolos con detalle– no son científicos, ¿eh?, son simplemente una presentación de una fotografía, y, desgraciadamente, una fotografía estrábica de la situación de las metodologías y de les pedagogías. Y, además, bueno, pues son unos análisis, digamos, o unos estudios dogmáticos. Además, son acrítics, porque están elaborados por los mismos que nos han conducido al desastre actual.

Bien, sobre el profesorado. Usted ha dicho que, bueno, pues con la negociación con los sindicatos pues se han obtenido ya ventajas importantes para el profesorado. Hombre, ustedes lo que han hecho es negociar con los sindicatos minoritarios, que

no representan en absoluto al conjunto del profesorado catalán. Y, además, eso de que les han ofrecido un treinta por ciento de aumento de sueldo... Oiga, esto no es decir las cosas como son, porque son un treinta por cien a cuatro o cinco años, con lo cual estamos hablando de un aumento de cuarenta y ocho euros mensuales, que eso realmente es una tomadura de pelo. El profesorado no va a recibir ese treinta por cien que usted promete como incremento en la nómina de este mes, en absoluto. Por lo tanto, siguen estando a la cola de los profesores peor pagados de toda España.

Además, bueno, concreciones sobre la reducción de ratios, concreciones sobre cómo se va a producir el incremento del personal de atención específica al alumnado con necesidades específicas, pues de eso no hay nada. Son acuerdos a cuatro años que, como demuestra debilidad este Gobierno, pues no tiene presupuestos y va tirando de suplementos de crédito, pues no sabemos si eso se va a cumplir o no se va a cumplir.

Bien, en cuanto a la infrafinanciación crónica de la escuela concertada, vuelvo a repetir lo mismo: usted ha prometido una serie de medidas –390 millones de incremento–, pero, bueno, a cinco años –a cinco años. Y el descrédito del Departament d'Educació tradicionalmente es enorme, porque esa infrafinanciación viene de muy muy lejos, de gobiernos pues de Junts, de gobiernos de Esquerra, de gobiernos del Partido Socialista. Y, por lo tanto, permítame que por lo menos tengamos el beneficio de la duda, ¿eh?, de que esto se vaya a poner en práctica.

Sobre las pruebas de diagnóstico. Bien, mire, las pruebas de diagnóstico. ¿Es verdad que estas pruebas de diagnóstico, pasado este año, en que coincide esa evaluación general, se mantendrán o se convertirán otra vez en censales? Ah, claro, pues ahí está la cosa. Porque resulta que si la OCDE hace pruebas, que hace esas pruebas PISA, que son muestrales y las critica el señor Giménez, porque son, según él, menos representativas, entonces, ¿por qué las hace muestrales el Departament d'Educació? No tiene sentido. Además, ¿por qué no respeta la prioridad real de los centros por nivel de complejidad? Porque, en una respuesta parlamentaria, de nuestro grupo parlamentario, ustedes han contestado que esto no se va a tener en cuenta en los centros de alta complejidad, de media y de baja complejidad, sino que

se va a hacer una muestra así, pues eso, representativa, sin ningún criterio de proporcionalidad.

Bien, me queda tiempo para hablar de muchas cuestiones. Pero, en cualquier caso, nosotros no estamos aquí pues para lanzar órdagos o para criticar por criticar; estamos aquí porque nos preocupa el futuro de nuestros hijos, el futuro inmediato de nuestros hijos. Porque una sociedad del bienestar solo conseguirá mantenerse si nuestros hijos y los jóvenes tienen una educación de excelencia, de calidad y con una exigencia cognitiva de altura y, por lo tanto, de excelencia.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula per un temps de cinc minuts l'honorable Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, més enllà de les diferències sobre com encarem la política institucional, doncs està clar que hi ha diferències de contingut, de fons, amb relació doncs al model educatiu i també al model de país que volem. Vostès doncs sovint diuen defensar la llibertat, però probablement el que volen és protegir privilegis. Diuen voler eliminar, per exemple, la despesa ideològica, quelcom que podríem estar-hi d'acord doncs si per despesa ideològica no volguessin dir serveis públics ni drets de les persones.

Nosaltres defensem una altra cosa, un sistema educatiu orientat a l'interès públic i també a l'excel·lència –no ens equivoquem–, amb equitat, on tots els centres sostinguts amb fons públics, siguin de la titularitat que siguin, doncs assumeixin deures compartits.

També discrepem de vostès en una qüestió que vostè mencionava: la inclusió. Vostès idealitzen un passat educatiu que potser no va existir mai tal com l'expliquen, perquè parlen de mèrit i esforç, però el que enyoren en realitat doncs és una escola molt més selectiva, molt més excloent i menys democràtica. Una escola on molts nois i noies doncs quedaven fora massa aviat; una escola on l'origen social pesava massa i on la segregació per sexe o per classe doncs era sistèmica, i una escola on la manca de suports es traduïa en exclusió. I, de nou, nosaltres defensem el contrari.

Defensem l'excel·lència, sí, però no com a sinònim d'elitisme, sinó com una aspiració legítima de la majoria. I defensem una escola on la qualitat només es pot mesurar pel progrés de tothom. Perquè una escola no és millorar només perquè uns quants arribin més lluny, sinó que és que els sistemes educatius millors combinen bons resultats competencials, com deia, amb equitat.

I encara hi ha un tercer element de discrepància: la seva aposta per reduir, no per ampliar, les oportunitats educatives. Perquè vostès proposen posar fi, en realitat, a la immersió lingüística i retornar les competències educatives a l'Estat –forma part de les seves propostes. Proposen privatitzar els usos lingüístics a l'escola, com proposen privatitzar el currículum, perquè l'aprenentatge i la cohesió social en realitat no són la seva prioritat. El seu programa és molt clar: és menys autogovern, menys cohesió i menys escola compartida. I nosaltres defensem tot el contrari: una escola que garanteixi el domini de la llengua, del català, del castellà, de l'aranès a l'Aran, perquè sí que creiem en el plurilingüisme; un sistema educatiu inclusiu, on l'alumnat amb necessitats educatives doncs sigui atès en les millors condicions i en l'entorn més ordinari que sigui també possible. Defensem l'educació sexual i afectiva i l'educació en ciutadania democràtica, en igualtat, en el marc que planteja la UNESCO, perquè ampliar oportunitats educatives és preparar millor els infants i els joves per viure precisament en llibertat, és garantir els seus drets i donar-los bones eines. I defensem, només faltaria, la ciència i l'ús de la raó. Ho dic perquè doncs si en l'àmbit de VOX s'intenten importar debats polítics que a vegades no ens són propis, se'ls acudís defensar en algun moment doncs, en fi,

Fitxer 35

terraplanismes o coses encara pitjors. I, per tant, jo crec que vostès fan servir la precarietat per atacar el sistema, més que per defensar-lo, i, en canvi, aquí la volem prendre seriosament. Vostès no volen corregir les mancances del sistema. En realitat volen..., voldrien desfer els consensos que l'han feta possible. Voldrien menys drets i més productes del mercat. Voldrien menys inclusió i pitjors serveis públics, els serveis d'aquells que no en tenen altres i menys cohesió i més

confrontació, menys autogovern i, en definitiva, més recentralització, independentment de si això millora alguna cosa.

I, davant d'això, doncs, com deia, doncs el que defensem és una educació entesa com un dret i no com un privilegi, una escola de tothom per a tothom. Defensem l'esforç, sí, però també en un terreny de jocs que no faci més pendent per a uns que per als altres. I, evidentment, la llengua, la cohesió, la democràcia i uns serveis públics que igualin, que ens cuidin i que, d'aquesta manera, sí, ens facin més lliures. Aquest és el nostre model, la nostra visió i entenem que el desacord que tenim amb vostès, doncs, és una mica el mateix que té la majoria d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Atès que no hi ha cap altre punt a l'ordre del dia, suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a...